

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΝ: Ἐτησίως δραχμῆς 100. Ἐξωτερικὸν δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΝ: Αἰγύπτου γρῶσσα διατριμ. 50, Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἑναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομῆς καὶ ἔρχισον τὴν 1ην οἰουθήσεως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 6 Φεβρουαρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 10

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑLEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIANE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Πρέπει πρῶτα νὰ μεταφέρουν τὰ ὄλικα στὸν ἰσοπεδωμένον χώρον ποὺ ἔχουν ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας.

Πρώτη ἀναποδιά: Ὁ Βαρνάβας τρέμει τόσο ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ καμμιά διηρησία. Ὁ Ἑρρίκος τοῦ δίνει τέσσερα μεγάλα σίδερα καὶ τοῦ λέει νὰ τὰ μεταφέρῃ στὸ μέρος ἀπὸ ὅπου θὰ πετάξουν τὴν βολίδα.

— Προπάντων ἔμως, πρόσεξε μὴν τυχεὶν καὶ κάνεις θόρυβο, τοῦ προσθέτει.

Ὁ ἴδιος φορτώνεται ἓνα χονδρὸ σιδερένιο πάσσαλο, ἓνα πελώριο σφυρί καὶ δυὸ σκεπάνια. Μὰ στὸ δεύτερο βῆμα τοῦ ὁ Βαρνάβας ἀφήνει τὸ φορτίο του νὰ γλιστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ πέσῃ χάμω, κάνοντας ἓνα δαιμονικὸ θόρυβο καθὼς χτυπᾷ ἐπάνω στὶς πέτρες τοῦ δρόμου καὶ κόβοντας ἀπότομα τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ.

Καὶ οἱ πέντε ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονταν μπροστὰ στὴ σκηνὴ αὐτὴ μένουσιν σὲν μαρμαρωμένοι. Ἡ ἀναπνοὴ τους κόβεται. Καρφωμένοι στὶς θέσεις τους ἀκούουσιν μὲ ἀγωνία τὸν ἀντίλαλο νὰ τοὺς ξαναφέρῃ πρὸ πλάτῃ καὶ πρὸ μεγαλωμένων τὸν σκληρὸ καὶ μεταλλικὸν αὐτὸν ἦχο. Τοὺς φαίνεται πὺς θὰ ἔχῃ ἀκουστῆ ἓνα γύρω σὲ ἀπόσταση πολλῶν χιλιομέτρων.

— Ἄλλο ἓνα τέτοιο φιάσκο σὲν κ' αὐτὸ, ἀβρῶναι ὁ Ἑρρίκος, καὶ σὲ λίγο θὰ μάς ἔχῃ πάρει καταπόδι ὀλόκληρη ἢ χωροφυλακὴ τῆς περιούχῃς.

Τρέμοντας περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ πρὶν ὁ Βαρνάβας μαζεύει ἀπὸ κάτω τὰ σίδερα ποὺ ἔδωκεν τὰ κρατᾷ ὀρθια

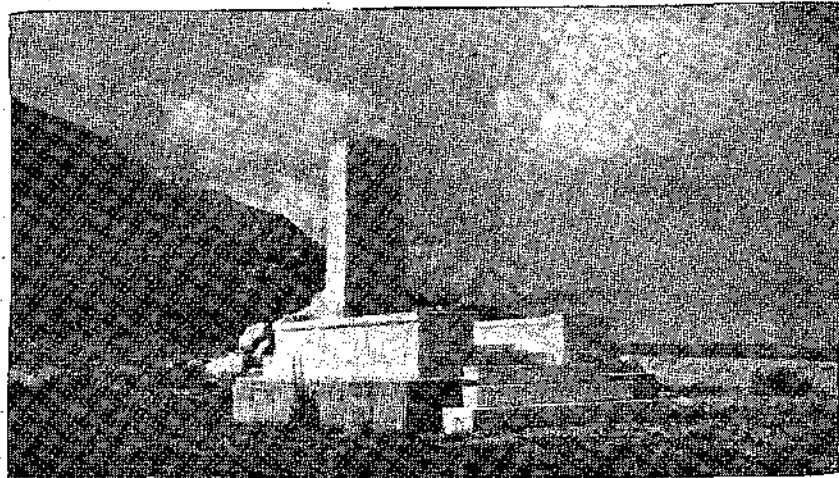
εἶναι τρεῖς φορές ψηλότερα ἀπ' αὐτὸν. Δοκιμάζει νὰ τὰ κρατήσῃ πλαγιαστά, μὰ τὰ χτυπᾷ ἐδῶ κί' ἐκεῖ ἐπάνω στὰ δένδρα. Σκοντάφτει ἐπάνω στὴν Ἀγτουανέττα ποὺ προχωρεῖ μπροστὰ κρατώντας ἓνα φανάρι σὲ τὸ χέρι καὶ παρὰ λίγο νὰ βγάλῃ τὸ μά-

τώνονται ὁ Ζᾶκ καὶ ἡ Ἀγτουανέττα.

— Μ' αὐτὰ καὶ μὲ τοῦτα χάσαμε σχεδὸν ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, λέει ὁ Ἑρρίκος νευριασμένος.

Τὰ ὄλικα ἄλλα αὐτὰ προορίζονται γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πυργίσκου ἀπ' ὅπου θὰ τινάξουν τὴν βολίδα. Τὰ κομμάτια του εἶναι ἄλλα ἔτοιμα καὶ δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ τὸν στήσουν. Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀναλαμβάνουν τὴν ἐργασία αὐτὴν ἐνῶ ὁ Ζᾶκ καὶ ὁ Βαρνάβας θὰ πᾶνε ν' ἀνοίξουν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Τὸ γραφικὸ ἀκρογιάλι τῆς Χίου μὲ τὸν τάφο τοῦ Ψυχάρη
Ἀνεκρινώδη ἀπὸ τὸν Χαμαιλέοντα

τι τοῦ Ζᾶκ Νάταλι ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πίσω τους φορτωμένος μὲ φτυᾶρια καὶ ἀξίνες. Τὰ στήνει πάλι ὀρθια ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ βήματα τὰ πόδια του μπερδεύονται ἀνάμεσά τους καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς-πλατὺς χάμω μαζὶ μὲ τὰ σιδερικά του, χωρὶς εὐτυχῶς τούτῃ τῇ φορᾷ νὰ κάμῃ τόσο κρότο, γιὰτί ἔτυχε νὰ πατᾷ ἐπάνω σὲ χόρτο καὶ σὲ χώμα μαλακὸ.

Ἔτσι ὁ Βαρνάβας μπαίνει σὲ ἀχρηστία καὶ τὰ σίδερά του τὰ φορ-

μιὰ τάφο καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα παρακάτω.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θυμίζει στὸν Βαρνάβα τὰ χρόνια τοῦ πολέμου, δταν ἦταν ὀρντινάντσα τοῦ λοχαγοῦ Μπορέ. Ἐδῶ τὰ καταφέρνει καλύτερα παρ' ὅτι μὲ τὰ διαβαλεμμένα ἑνεῖνα παλιοσίδερα. Ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσι τῆς ἐργασίας καὶ σὲ λίγο ὀνομάζει τὸν Ζᾶκ «ὀπασιπότη» του.

Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ μαῦρος ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ γίνεται σταχτίς. Εἶναι

ή ώρα τέσσερις το πρωί. Σε μια ώρα το αργότερο πρέπει να εκσφενδονισθεί ή βολίδα, αλλιώς κινδυνεύουν να τούς δώ κανείς και να τούς ανακαλύψουν κι αυτό είναι που φοβούνται περισσότερο από κάθε τι άλλο οι δυο νεαροί επιστήμονες.

Ο κύργος απ' όπου θα τιναχτεί ή βολίδα—αν μπορεί κανείς να το δώσει αυτό το όνομα—είναι έτοιμος. Έ-

Ο Ζάκ Ναταλί έχει μεταμορφωθεί σε ζωντανό δέκτη ασυρμάτου με την αντίνα στερεωμένη στην κλάτη του. (Σ. 82, στ. β')

χει έξη μέτρα ύψος και συνδέεται με ηλεκτρικά σύρματα με την τάφρο που έχουν σκάψει ο Ζάκ και ο Βερνάρδος. Τώρα δεν μένει πια παρά να μεταφέρουν τη βολίδα, κι αυτό δεν είναι άσχετο: Ζυγίζει πάνω από 200 κιλά.

Με κόπο μεταφέρουν οι τέσσερις άνδρες την βαριά βολίδα. Επιτέλους φθάνουν στον πύργο και την τοποθετούν. Όλοι τους έχουν μεγάλο χτυποκάρδι. Η Αντουανέττα αναλογίζεται την ημέρα που έδωσε εξετάσεις για να πάρη το απολυτήριό της.

Η νέα τους φέρνει το κλουδάκι και ο Ανδρέας βγάζει από μέσα τον ποντικό που ο Βερνάρδος είχε πιάσει την προηγούμενη με τη φάκα στο ύπνο. Έβαλε τον δύστυχο τόν ποντικό στο μπροστινό μέρος της βολίδας, στην ειδική καμπίνα που ήταν κατασκευασμένη ειδικά για αυτό τον σκοπό. Τον έδεσε μάλιστα και με μια ζώνη που κρεμόταν από το ταβάνι από δυο δυνατές χαλύβδινες σιδάτες, ώστε το τράνταγμα να γίνει με όσο το δυνατόν λιγότερο απότομο τρόπο.

Κάτω από την καμπίνα αυτήν ο Έρρικος βάζει σε κίνηση ένα γυροσκοπικό προωρισμένο για να δώσει στην βολίδα κάθετη κατεύθυνση και να την κρατήσει σταθερή σ' αυτήν. Από πάνω, στην κορυφή της βολίδας, βρίσκεται ένα αλεξίπτωτο που θ' ανοίξει την κατάλληλη στιγμή και

θα κάνει λιγότερο απότομη την πτώση της στη γη.

Η ώρα είναι πέντε και τέταρτο. Ο Έρρικος εξελέγχει για τελευταία φορά τα σύρματα που θα δώσουν τον ηλεκτρικό σπινθήρα και θα βάλουν φωτιά στο έκρηκτικό μίγμα και ύστερα τρέχει να συναντήσει τους φίλους του που έχουν κιόλας χυθεί μέσα στην τάφρο.

Τόση είναι ή ανυπομονησία του που προτού ακόμη φθάση φωνάζει στον Ανδρέα:

— Πάτησε το κουμπί!

Μά ο Ανδρέας δεν το κάνει γιατί ξέρει πως αν για κακή τους τύχη γινόταν καμιά έκρηξη ο φίλος του κινδύνευε να σκοτωθή. Μόνον την ώρα που τον βλέπει ξεπλωμένον κοντά του πατάει το κουμπί του διακόπτη και μεταδίδεται στη βολίδα το ηλεκτρικό ρεύμα που δημιουργείται από τις μπαταρίες του αυτοκινήτου που έχουν πάρει μαζί τους.

Πριν προφθάσουν να την δουν να πετάγεται, ή βολίδα έχει κιόλας εξαφανιστεί. Ο κύργος απ' όπου πετάχτηκε έχει κι αυτός χαθεί πίσω από ένα σύννεφο μαύρου καπνού που διαλύεται άργα-άργα.

Όστος ο Ζάκ Ναταλί μεταμορφωμένος σε ζωντανό δέκτη ασυρμάτου τηλεγράφου, με την αντίνα στερεωμένη στην κλάτη του, τις μπαταρίες στην τσέπη του και τα ακουστικά σ' αυτιά του, παρακολουθεί την βολίδα στην πτήση της γιατί είναι εφοδιασμένη μ' έναν μικρό αυτόματο πομπό που όρζει κάθε τόσο σε τί ύψος βρίσκεται.

Δεν έχουν περάσει δέκα δευτερόλεπτα και ο Ζάκ αναγγέλλει πως το ανέδασμα της βολίδας έσταμάτησε. Μέσα σ' αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα εξαντήθησε όλη ή καύσιμη ύλη και ή βολίδα έφθασε σε ύψος 33, 956 μέτρων.

— Τώρα ξανάπεσε στις δέκα χιλιάδες μέτρα, λέει ο Ζάκ, τώρα θ' ανοίξει το αλεξίπτωτο. Τώρα στις έπτά, τώρα στις τρεις.

Πέντε ζευγάρια μάτια σηκώνονται τότε προς τον ούρανο και ξεαφνα ή Αντουανέττα φωνάζει και δείχνει με το δάχτυλό της:

— Νά, νάτην, την βλέπω!

Πραγματικά εκεί που δείχνει διακρίνεται καθαρά μαύρος καπνός. Αυτό ήταν ένα στρατήγημα που το έφηρμωσε ο Ανδρέας για να μωρέσουν να διακρίνουν την βολίδα καθώς θα πέφτη. Και σίγουρα αν δεν υπήρχε ο καπνός αυτός τα μάτια τους δεν θα μπορούσαν να διακρίνουν τη βολίδα μέσα στην πρωινή ομίχλη.

Αφήνοντας τον Βαρνάβα, που οι κόποι, οι συγκινήσεις και ή αγρύπνια είχαν παραλύσει έντελώς, οι τέσσερις νέοι δρμούν προς το μέρος όπου βλέπουν την βολίδα να κατεβαίνει, κρεμασμένη πια από το αλεξίπτωτό της.

Αίφνης όμως καθώς κατεβαίνει χάνεται πίσω από κάτι δένδρα, σε απόσταση ενός χιλιομέτρου επάνω-κάτω. Ήδυσως κι αυτό το είχε προβλέψει ο Έρρικος. Γιατί η βολίδα έρχεται σ' επαφή με τη γη, ξεφεύγει από μέσα ένα μικρό μπαλλόνάκι και στέκεται μετέωρο σε ύψος 30 μέτρων σχεδόν όπου και μένει γιατί είναι ενωμένο με τη βολίδα μ' ένα σχοινάκι. Έτσι οι τέσσερις νέοι μπορούν να την βρουν εύκολα.

Ο Έρρικος έτρεξε γρηγορώτερα από τους φίλους του και προτού να τον φτάσουν αυτοί είχε τον καιρό ν' ανοίξη την καμπίνα. Το θέαμα όμως που παρουσιάζεται τότε στα μάτια του τόν γεμίζει φρίκη.

— Νά μήν έρθη εδώ ή Αντουανέττα! Νά μήν έρθη ή Αντουανέττα εδώ κοντά, λέει με μια φωνή βραχνή, αλλαγμένη.

Ο Ανδρέας ακούγοντάς τον πιάνει την νέα από το χέρι για να την έμποδίση.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΦΩΛΙΑΣΤΟ ΠΟΥΛΙ

Τά χελιδόνια τά πουλιά
Στ' άνώφλια χείλουν ή φωλιά
Και στή σκεπή την άσπρη,
Με χόρτο και με λάσπη.

Μέσα από μουσκούλην όγρη
Συνάξει ό σπίνος ό,τι βρει
Και φορτωμένος τρέχει
Και τη φωλιά του κλέχει.

Ρίξες και τούφρες τό μαλλί
Η καρδερίνα κουβαλεί,
Και, σά βαθύς τεχνίτης,
Χέλνει φωλιά δική της.

Πουλάρια χείλουν τις φωλιές
Σε κόψια δέντρα, σε σπηλιές,
Θές φλώρος, θές σκουγγίτι
Έχει δικό του σπίτι.

Μά έσύ, καλέ τραγουδιστή,
Φωλιά δε νοιάζεσαι—γιατί;
Κούκο καλέ μου, στάσου!
Πού τά γεννάς τ' αυγά σου;

— Νά χείλω έγώ δεν εύκαϊώ.
Τραγοῦδι θέλω να χαρώ...
Γενώ σε ξένον τάπο
Και βγαίνω από τόν κόπο.

Αυγά κι' όν κάνω περισσά,
Ξένη φτερούγα τά κλωσά.
Μά ή Πλάση δε χωρίζει,
Και ξένον δε γνωρίζει!

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ· ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Αγαπητοί μου,

Ο ΜΟΛΙΕΡΟΣ ήταν ένας από τους συγγραφείς που ελάμπρυναν τόν αιώνα του Λουδοβίκου ΙΔ'. Έγραφε κωμωδίες που πολύ τις γουστάρizαν οι σύγχρονοί του, από τόν βασιλέα ως τόν τελευταίο του υπήκοο. Όσο ζούσε, νομιζόταν απλά διασκεδαστικός, χωρίς μεγάλη αξία—την αξία που είχαν π: χ: ο Ρακίνας και ο Κορνήλιος. Αφού πέθανε όμως, αναγνωρίσθηκε σαν ένας μεγάλος πραγματικός κωμωδιογράφος, εφάμιλλος του Αριστοφάνη, και σήμερα θεωρείται μεγαλύτερος, όχι μόνο από τόν Ρακίνα και τους άλλους θεατρικούς συγγραφείς της εποχής του, αλλά κι' απ' όλους γενικά τούς Γάλλους ως σήμερα. Έτσι ο διασκεδαστικός αυτός κωμωδιογράφος κατέχει μια κορυφαία θέση στην παγκόσμια Λογοτεχνία κι' οι φαιδρές του κωμωδίες—«Ταρτούφος», «Μισάνθρωπος», «Φιλάργυρος», «Αρχοντοχωριάτης», «Γιατρός με τό στανιό», «Κατά φαντασίαν άσθενής», «Αμφιτρόων» και καθεξής—είναι από τά βήματα άριστουργήματα τών αίωνων. Ήθογραφοῦν μια εποχή, σατυρίζουν ανθρώπινες αδυναμίες και πάθη, παρουσιάζουν τόπους και χαρακτήρες αίωνιους, κι' ενώ έξωτερικά δεν είναι παρά ελαφρά, παιχιδιάρικα κομμάτια, φάρσες πολλές φορές χονδροειδείς, έχουν βάθος όσο λίγα σοβαρά έργα.

Στό Βασιλικό θέατρο παίζεται τώρα ο «Κατά φαντασίαν άσθενής». Η κωμωδία αυτή σατυρίζει έναν άνθρωπο που φαντάζεται πως είναι άρρωστος ενώ δεν έχει τίποτα, και ζη με γιατρούς, με γιατρικά και με τό φόβο τού θανάτου—μά τόσο πολύ, ώστε να θεωρη ή χθρό του όποιον τού λέει πως είναι καλά και θα ζήση χρόνια—και συγχρόνως σατυρίζει και τούς γιατρούς τού καιρού εκείνου, άληθινούς τσαρλατάνους, που εκμεταλλεύονται την αδυναμία τού δυστυχισμένου ανθρώπου—είναι και πλούσιος, βλέπετε—κι' αντί να τόν αφήσουν ήσυχο να χαρή τη ζωή του, τόν κρατούν στην πλάνη πως είναι έτοιμόθάνατος. Ο κατά φαντασίαν αυτός άσθενής έχει παντραυτεί χήρος με νέα γυναίκα, που φαντάζεται πως τόν αγαπά, ενώ ή πονηρή εκείνη δεν βλέπει την ώρα να πεθάνη για να τόν κληρονομήση και μια κόρη από τόν πρώτο τού γάμο, που θέλει και καλά να την παντρέψη μ' έναν ήλιθιο γιατροῦδάκο—μόνο για νάχη κι'

ένα γιατρό μέσα στο σπίτι του, στην οικογένειά του—ένθ εκείνη θέλει να πάρη άλλον, έναν καλό νέο που τόν αγαπά. Έχει όμως και μια έξυπνοτάτη, τετραπέρατη υπηρέτρια. Κι' αυτή, με διάφορα τεχνάσματα, κατορθώνει να τόν κάνει να ιδη πως ή γυναίκα του είναι μια όποκρίτρια, πως ή κόρη του μόνο τόν αγαπά άληθινά, και να συγκατατεθή στο γάμο της με τόν καλό νέο, με τη συμφωνία μόνο να γίνει... γιατρός. Στο τέλος, κατά συμβουλή τού άδερφού του, γίνεται γιατρός... ο ίδιος ο κατά φαντασίαν άσθενής κι' έτσι γιατρεύεται... από τόν έαυτό του.

Α, τί γέλια που κάνει ο κόσμος με τις σκηνές αυτής της φάρσας! Είχα πάει σε μια άπογευματινή. Τό θέατρο κατάμεστο. Ανάμεσα στους μεγάλους και πολλοί μικροί—τό έργο δεν είναι «άκατάλληλο»—που γελοῦσαν με την καρδιά τους. Κοντά μου καθόταν ένα κοριτσάκι δέκα χρονών, με μαθητριούλα της Γ' τού Δημοτικού. Τι έξυπνη που ήταν! Όλα τά καταλάβαινε. Γέλοσε, όχι μόνο με τά χοντρά της φάρσας, αλλά και με τά λεπτότερα εύφυσολογήματα. Έσχολλαζε δυνατά. Κάθε τόσο, καθώς άκουγε τόν ήρωα να λέη τις παλάβρες του για την άρρώστεια του, φώναζε: «τί βλάκας! τί βλάκας!»

Μάντευε ακόμα τί θα γίνει παρακάτω. Και τη στιγμή που ο ήρωας εξαπλώνεται να κάνει, κατά συμβουλή της υπηρέτριας, τόν παθαμένο, για να ιδη τί θα έκανε ή γυναίκα του, ή μικρή φώναζε: «Ω, δυστυχία της! τώρα θα πη δόξα σοι ο Θεός, θα την άκουση εκείνος και θα τη διώξη!» Αυτό δηλαδή που γίνεται. Τόσο καταλάβαινε τί έβλεπε και τί άκουγε τό κοριτσάκι τάντογεια εκείνο στο θέατρο. Και μού φαίνεται πως ποτέ στην ζωή του δεν θα γέλασε και θα διασκεδάσε περισσότερο. Μά αυτό είναι ίσια-ίσια τό μεγαλειό τών μεγάλων συγγραφέων. Τάριστουργήματά τους τά καταλαβαίνει κι' ο πιο άπλος άνθρωπος, κι' ένα μικρό παιδί. Έργο που δεν τό γουστάρει όλος ο κόσμος, δεν μπορεί να είναι άριστοῦργημα. Τό βάθος του, που τό βλέπουν οι μορφωμένοι, είναι άλλο πράγμα. Τό κυριώτερο, τό πρώτο, είναι να συγκινή τόν καθένα όταν είναι συγκινητικό, και να τόν κάνει να γελά όταν είναι γελαστικό. Νά ο Μολιέρος, ο μεγάλος, ο άθάνατος, ο παγκόσμιος, ο ήθογράφος μιας εποχής, ο άνατόμος ψυχών, ο σατυριστής ανθρώπινων παθών: διασκεδάει με μια κωμωδία του κι' ένα έξυπνο κοριτσάκι δέκα χρονών!

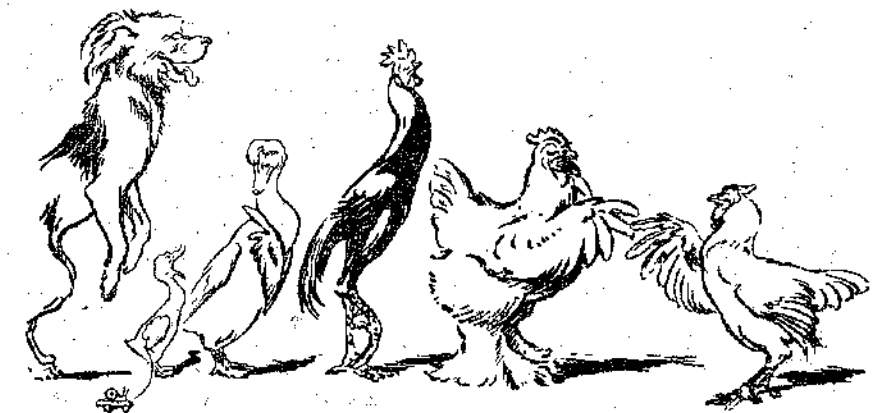
Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ'

Πέτρινο-ξεπέτρινο, ο Γκιρινιάρης ήθελε, πήρε τό αυγό του κι' έφυγε κατευχαριστημένος. Κι' ή Ασπροῦλα έμεινε με τό κοποπουλάκι της, τό χαϊτωμένο Μυταράκι, που βγήκε από τό άλλο αυγό που είχε σπάσει.

Τό «γεγονός» ήταν πολύ ευχάριστο κι' ή κόττα αποφάσισε να τό γιορτάση: Θα προσκαλούσε την επομένη όλα τά πουλιά, μα και τά τετραπόδα' της αυλής, σε μια μεγάλη «δεξίωση».

— Τι λές και σύ; ρώτησε τόν Φανακλά της.

— Δεν έξω τίποτα, της αποκρίθηκε αυτός: κάμε ό,τι θέλεις, Άλλωστε αυτό κάνεις πάντα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ

«Ο Μεχμέτ ήταν ένας αγαθός Μουσουλμάνος. Δειχνόταν σ' όλους πρόθυμα καλός, μα πιδ πολύ σέ φτωχούς και σέ δυστυχισμένους.

Γι' αὐτή του τὴν καλωσύνη ὄλοι οἱ συγχωριανοὶ του τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν σέβονταν.

Πιστὸς στὴ θρησκεία τῶν πατέρων του, πήγαινε πέντε φορές τὴν ἡμέρα στὴ βρύση, κι' ἐπαίρνε εὐλαδητικὰ νερὸ γιὰ τὸ «Ἀπτίς», ποὺ θὰ πῆ καθαρμός, πρὶν ἀπὸ τὴ προσευχή. Μ' αὐτὸ ἔπλενε ἀπὸ τρεῖς φορές, τὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του.

Ἔτσι καθαρισμένος προσευχόταν γονατιστὸς ἔκανε τὸ ναμάζι του, δπως λένε, στὸν Ἄλλὰχ καὶ στὸν Μωάμεθ, τὸν Προφήτη, πότε μέσα σέ τζαμί, πότε στὸ σπίτι του ἢ σπου ἄλλου τύχαινα νὰ βρεθῆ τῆς ὠρισμένες ὥρες τῆς προσευχῆς.

Τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τῆς ἡμέρας τὸ περνοῦσε μὲ διάφορες δουλειές του καὶ πιδ πολύ καλλιτεργώντας τὸν κήπο του, μὲ βοηθοὺς τὰ δυὸ μεγάλα παιδιά του.

Δυὸ-τρία παιδιὰ τῆ βδομάδα, φέρτωνε στὸ μουλάρι του, μέσα σέ κοφίνια τ' ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴ καρπικὰ καὶ καρποὺς καὶ τὰ πήγαινε στὴν ἀγορὰ τῆς πιδ κοντινῆς πολιτείας, ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ μὴ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ κεφαλοχώρι, ποὺ ὁ ἴδιος καθόταν.

Τὸν πηγαίνε στὴν πολιτεία καὶ τὸν γυρισμὸ στὸ κτήμα του, τὸν ἔκανε πάντοτε μὲ τὰ πόδια του, ἀκολουθώντας τὸ ζωντανό του, γιατί τὸ λυπόταν νὰ τοῦ δῖνη βάρος μὲ τὸ κορμί του καὶ ξεφόρτωτο σὸν ἦταν ἀκόμα.

Ὅποτε ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ πάψη αὐτὲς τῆς πεζοπορίας του καὶ νὰ πηγαίνει σὲ κάλλια, τοὺς ἀπαντοῦσε:

— Ἐγὼ δὲν ἀποσταίνω νὰ περπατῶ, σεις γιατί νὰ κουράζεστε τὸ στόμα σας μὲ τὸ νὰ μοῦ μιλάτε ὀλοένα, γιὰ πράγμα ποὺ ἡ καρδιά μου τὸ κλωτσάει;

Κάποια ὁμως ἡμέρα ποὺ τοῦ παραμπήκαν μὲ τὰ παρακάλια τους, τοὺς εἶπε στενοχωρημένος:

— Ἡ ἐπιμονή σας, σαυτὸ τὸ ζήτημα μὲ πικραίνει.

«Μάθετε πὼς ἂν καθάλοῦσα ὀλοένα τὸ ζῶο μας, ὅπως μοῦ γυρεύετε, θὰ τοῦ γινόμενα πανηγόμι, σὸν τὸ ἔχω φορτωμένο κι' ὅταν τὸ φέρνω ἔδῶ ξεφόρτωτο δὲν θὰ τοῦδινα διόλου καιρὸ νὰ ξανασάνη.

«Γιατί δὲ σὰς ἀρέσει νὰ τὸ καμαρώνουμε, γερὸ καὶ δυνατὸ, ὅπως στέκει, παρὰ βαλθήκατε νὰ τὸ ἀγούρο-γεράσω καὶ νὰ τὸ κατανήσω σακάτικο;

«Μὴ χάνετε λοιπὸν τὰ λόγια σας ἄδικα, γιατί ἐγὼ ἀπ' ἔδῶ κι' ἐμπρός θά'χω κουφὸ τ' αὐτί».

Ἀγέρας ἡμέρας ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ συνομιλία τους, καθὼς ὁ Μεχμέτ κοντοζύγωνε στὴν πολιτεία, σκόνταψε σ' ἕνα μυτερὸ λιθάρι. Ἔτσι τοῦ ξεσχιόθηκε ἡ μύτη τοῦ τσαρουχιοῦ του καὶ κτυπήθηκε τὸ μεγάλο δάκτυλο τοῦ ποδιοῦ του, τόσο βαρεῖα, ποὺ ὁ πόνος τὸν ἀγγίξε στὴν καρδιά.

Ἀγανακτισμένος μὲ τὸ ἀναπάντεχο πάθημά του, βγήκε ἀπ' τὰ δ-ρια τῆς καλωσύνης του καὶ τότε δικαιολόγησε τοὺς σπιτικούς του, ποὺ τὸν τρώγονταν νὰ καθάλλῃ.

Ἐπειτα τέντωσε βιαστικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του κατὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ὀρκίστηκε στὸν Ἄλλὰχ, πὼς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, θὰ καθάλοῦσε στὸ μουλάρι του, καὶ δὲ θὰ κατέβαινε ἀπ' αὐτὸ ποτὲ πιά καὶ μ' ὄλη τὴν κουτσάμάρκα του, τὰ κατὰ-φερε νάνεβῃ καὶ νὰ καθήσῃ στὰ καπούλια του.

Σὲ λίγο γιὰ πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποὺ ἔκανε τὴν τακτικὴ του διαδρομὴ ἔμπαινε στὴν ἀγορὰ τῆς πολιτείας καθάλλῃ. Ἔτσι ἐκεῖ ξεπούλησε σὲ καλὴ τιμὴ τὸ ἐμπόρευμά του καὶ ἔπειτα ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριό του.

Ὅπως προχωροῦσε στὴ δημοσιὰ, μάτισε, χάρμω, κάτι ποὺ λαμποκοποῦσε, τὸ πρόσεξε καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἕνα φλουρί.

Ἐκανε νὰ πηδῆσῃ κάτω νὰ τὸ πάρῃ, μα τότε σὸν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὸ τί εἶχε ὀρκιστεῖ στὸν Ἄλλὰχ καὶ φοβισμένος ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ ἐπιόρκος ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέση του κι' ἔπεσε σὲ βαθειὰ σιλλογή.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς βρήκε, μὲ τὸ τρικυμισμένο μυαλό του, πὼς σύμφωνα μὲ τὸν ὄρκο του εἶχε δεθῆ, πάνω στὸ ζῶο του, γιὰ ὄλη του τὴ ζωὴ.

Ἐκεῖ θὰ ἔτρωγε κι' ἐκεῖ θὰ κοιμότανε κι' αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ καταφέρῃ θὰ κακοπαθοῦσε πολὺ.

Μὰ ἀπὸ καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲ θὰ μπορούσε νὰ σπέρνῃ, νὰ βοτανίζῃ, ν' ἀνοικοκλείνῃ ἀμπολές, γιὰ νὰ ποτίξῃ καὶ νὰ κόβῃ τὰ λαχανικὰ τοῦ κήπου του. Καὶ τότε ὄλες οἱ δουλειές θὰ ἔπεφταν στὰ παιδιά του.

Τὰ μόνα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κά-νῃ, ὄχι καὶ πολὺ εὐκόλα ἦταν νὰ κλαδεύῃ τὰ δένδρα του, νὰ κόβῃ τοὺς

καρποὺς τους καὶ νὰ πηγαίνει στὴν πολιτεία.

Μὰ νὰ μπαίνῃ καθάλλῃ μέσα στὸ τζαμί, νὰ κάνῃ τὴ προσευχὴ του, πάνω στὸ ζῶο του, ὄυτε νὰ τὸ φαντασθῇ, ἀφοῦ κι' ὁ ἴδιος ὁ Σουλτάνος πεζὸς μπαίνει σαδὸ:

Ἄμ' τὸ ζῶο του; Τί θὰ γίνονταν; Αὐτὸ ἦταν κι' ἂν ἦταν, ποὺ θὰ τραβοῦσε ἀνελέητο μαρτύριο, μὲ τὸ νὰ τὸν ἔχῃ φέρτωμα κέρτα-νύχκα!

Νὰ ξεκαθαλοῦσε; Θὰ καταπατοῦσε τὸν ὄρκο του καὶ τότε δὲν θὰ ἦταν ἀληθινὸς καὶ πιστὸς Μουσουλμάνος.

Ἐδῶ κατέλαβε σὲ τί δύσκολη θέση βρισκόταν κι' ἕνας κρύος ἰδρωτὰς τοῦ περῆχε τὸ κορμί.

Ἀπελπισμένος, ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κτυπώντας δυνατὰ τὰ στήθεια του φώναξε:

— Ἄλλὰχ, Ἄλλὰχ, λυπήσου με καὶ φιώσέ με πὼς νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸ κακό, ποὺ τόσο ἀστόχαστα ἔκανα στὸν ἑαυτὸ μου...

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Ἄλλὰχ δὲν θὰ τὸν ἀφινε ἀδοήθητο, τοῦ γαλήνεψε κάπως ὁ νοῦς καὶ πρόσεξε τὸ μουλάρι του, ποὺ ἀκυβέρνητο, ὡς ἔκείνη τὴ στιγμή, τὸν ἐτράνταζε, τρέχοντας ἀνυπόμονα, γιὰ τὸ σταυλο καὶ τὸ ἀνάγκασε νὰ ἀργοβαδίξῃ.

Σὲ καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, πίσω ἀπὸ τὸν Μεχμέτ, μπῆκε στὴ δημοσιὰ, ἀπὸ κάποιον πλατὸν δρομάκι, ἕνας Ρωμιὸς κηπουρὸς, καλὸς δουλευτῆς, μα καὶ τόσο πολυλογᾶς, ποὺ δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του.

Αὐτὸς ἤξερε ὄλα τὰ νῆα τοῦ τόπου καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὰ λέγῃ. Ἄμα τὰ ἔσωνε ἀρχίζε χίλιες δυὸ παλιές ἱστορίες καὶ ὅταν, ἐκεῖ ποὺ δούλευε, δὲν εἶχε ἀκρατῆ τὸριχνε στὸ τραγοῦδι.

Γιὰ ὄλα αὐτὰ, κάποιος εἶπε πὼς ἡ γλώσσα του ἦταν καμωμένη ἀπὸ γλυστρίδα—τὸ τόσο γλυστερὸ σαλτικὸ—καὶ δὲν ἐπαίρνε ἀπὸ χαλινάρι. Ἀπὸ τότε τοῦμεινε τὸ παρατσούκλι Γλυστρίδας.

Ὅπως περπατοῦσε μάτισε ἀπὸ μακριὰ ἕνα καθάλλῃ καὶ φαρμακωμένος γιὰ κουβέντα, ἀνοῖξε τὸ βήμα του νὰ τὸν φθάσῃ.

Ὁ Μεχμέτ ἀκούοντας πίσω του περπατησιὰ, μισογύρισε τὸ κεφάλι του καὶ σὸν πῆρε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του, ποῖος ἦταν, σούφρωσε τὰ χεῖλια του, ἀνασηκώθηκαν τὰ μουστάκια του, ρουθούινσε καὶ εἶπε στενοχωρημένος:

— Ὄυρ, μπελὰς, ποὺ θὰ μ' εὔρη, ὁ Γλυστρίδας εἶναι. Τώρα θὰ μοῦ διπλαρώσῃ καὶ θ' ἀρχίσῃ ν' ἀλέθῃ ἡ γλώσσα του καὶ θὰ κάνῃ μὲ τὴν πο-

λυλογία του τὸ κεφάλι μου πιδ πολὺ καζάνι, ἀπ' ὅ, τι εἶναι.

«Ἀκόμα δὲν τόχει σὲ τίποτα νάρθη μαζὶ μου, ὡς τὸ σπίτι μου. Ἐκεῖ σὸν θὰ ἴδῃ πὼς δὲν θὰ ξεπεζέψω θὰ ρωτήσῃ τὸ γιατί καὶ ἔτσι, ἀπὸ σήμερα κίόλας, θὰ μάθουν ὄλοι τὸν ὄρκο μου.

«Νὰ μπορούσα νὰ τοῦ ἔφευγα. Μὰ πὼς νὰ γίνῃ, ποὺ αὐτὸς μ' ἐγνώρισε κι' ἔρχεται κατὰ πάνω μου».

Ἀπ' ὅ, τι φοβότανε δὲ γλύτωσε. Γιατί τὸν πλεύρισε ὁ Γλυστρίδας καὶ τὸν χαιρέτησε μ' ἕνα «Γειά σου, ἐφένδη μου, ἀπὸ ποῦ καὶ γιὰ ποῦ, νά'χω καλὸ ρώτημα;

— Ἀπὸ τὴν πολιτεία στὸ χωριὸ μου.

— Ἐ! Πὼς τὴν βρήκες τὴν ἀπόφαση ποὺ ἔβαλε ὁ Καδῆς μὰς Ἐμίν. γιὰ τὴν γχοριτσιὰ;

— Δὲν ξέρω τίποτα.

— Μὰ πὼς; Σὺ εἶπες πὼς ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν πολιτεία κι' ἐκεῖ αὐτὴ ἔγινε βόκνιο. Μὰ καὶ δὲν τὴν ἔμαθες ἀκούσε τὴν ἀπὸ μένα, ποὺ ἤμουνα μπροστά;

Ἦξερα, πὼς σήμερα τὸ πρωί, θὰ δικάζονταν δυὸ γειτόνοι, ποὺ εἶχαν διαφορά γιὰ μὴ παλιογχοριτσιὰ, ριζωμένη πάνω στὸ ὄριο, ποὺ χωρίζε τὰ δυὸ τοῦ χωράφι.

Μαλλώνοντας ὀλοένα γιὰ δαύτην ἔλεγαν:

— «Δικὴ μου εἶναι» ὁ ἕνας.

— «Ὅχι, δικὴ μου εἶναι» ὁ ἄλλος.

Στὸ τέλος κατανήσανε νὰ στέκου ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μὴ μεριά τῆς γχοριτσιᾶς κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ τὸ ραβδί στὸ χέρι, ἔτοιμοι νὰ δαρθοῦν, ἂν κανένας τους ἤθελε νὰ καθῆσῃ καὶ στὴ σκιά τῆς ἀκόμα.

Οἱ συγχωριανοὶ τους ποὺ φοβηθήκανε μήπως γίνῃ καὶ φονικά, πέσανε ἀνάμεσά τους καὶ καταφέρανε νὰ τοὺς στείλουν στὸν Καδῆ νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά.

Στὸ δικαστήριο μπῆκα τὴ στιγμή ποὺ ὁ Καδῆς εἶχε βάλει αὐτοὺς ποὺ φιλονικοῦσαν, νὰ εἰποῦν ὁ καθένας τὸ δικιο του.

Ἀφοῦ τοὺς ἀκούσε μὲ προσοχή, τοὺς ρώτησε ἂν ὁ κορμὸς τῆς γχοριτσιᾶς εἶναι καταμεσῆς στὸ ὄριο ποὺ χωρίζε τὰ κτήματά τους.

— Ναι, Καδῆ ἐφένδη, ἐκεῖ εἶναι.

— Πάει καλὰ. Τώρα δὲ μοῦ λέτε καὶ πόσα γρόσια ἀξίζει ὀλόκληρη;

— Σαραντά, ἀποκρίθηκε ὁ ἕνας.

— Τριάντα, εἶπε ὁ ἄλλος.

— Σαραντά, καὶ τριάντα μὰς κάνουν ἔβδομήντα, πρόθεσε ὁ Καδῆς. Τὸ μισὸ τοῦ ἔβδομήντα εἶναι τριανταπέντε, ποὺ βρισκω, πὼς τόση θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀξία τῆς.

Λοιπὸν μὰ καὶ ξεκαθαρίστηκε, πὼς εἶναι πάνω στὴ γραμμὴ, ποὺ χωρίζε τὰ κτήματά σας, εἶναι φῶς φανάρι, πὼς ὁ καθένας σας ὀρίζει τὴ μισὴ καὶ ἡ ἀξία τῆς μισῆς, κατὰ τὸν λογαριασμὸ μου, εἶναι δεκαεπτὰμισο γρόσια. Ἐλάτε, συμφωνήστε ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ σας θὰ δώσῃ στὸν ἄλλον τὰ δεκαεπτὰμισο γρόσια, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ ὄλη δική του».

Τότε καὶ οἱ δυὸ μαζὶ φώναξαν:

— Μὰ δικὸ μου πρᾶμμα θ' ἀγοράσω;

— Γιὰ σταθῆτε, τοὺς εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνὴ ὁ Καδῆς, δὲν παραδεχτήκατε, πὼς τὸ φιλονικούμενο δένδρο εἶναι πάνω στὸ σῦνορό σας; Τώρα, τί τὰ γυρίζετε καὶ μοῦ λέτε πὼς δὲν ἀγοράζετε δικὸ σας πρᾶμμα.

— Ναι, ἐφένδη μὰς, μόνο ὁ κορμὸς φαίνεται νὰ εἶναι καταμεσῆς στὸ χωρισμα τῶν χωραφίων μὰς οἱ ρίζες τῆς ὁμοῦ εἶναι κατὰ τὸ μέρος τοῦ δικοῦ μου τόπου, διαμαρτυρήθηκε καθένας τους ζωνηρά.

— Πολὺ ζόρικιοι ἀνθρώποι εἶσα-στε, τοὺς εἶπε ὁ Καδῆς καὶ τὰ μεγάλα του μάτια ἀστραφῖαν ἀπὸ θυμὸ. Σὸν δὲν συμφωνάτε στὴν πρώτη μου ἀπόφαση, ἀκούστε καὶ τὴν δεύτερη. Γιὰ νὰ πάψῃ μὴ γιὰ πάντα τὸ μάλωμα σας νὰ πάτε τώρα κι' ὄλας νὰ τὴν κόψετε σύρριζα καὶ νὰ μοιρασθῆτε τὰ ὄλα τῆς. Ἄν δὲν σὰς ἀρέσει καὶ ἡ δεύτερη, γιὰ νὰ μὴ χάνουμε καιρὸ, ἀκούστε καὶ τὴν τρίτη: Ὅθ διατάξω νὰ σὰς δώσουν ἀπὸ ἕκατὸ ραβδιές στῆς πατούσες τοῦ καθενὸς σας, γιὰ νὰ μάθετε νὰ μὴν εἶσα-στε τόσο πονηροί.

Μόλις ἀκούσαν τί τοὺς περίμενε, μὲ τὴν τελευταία ἀπόφαση, δέχτηκαν ἀμέσως πρόθυμα τὴ δεύτερη.

Τότε ὁ Καδῆς, μὲ ἔχοντας ἄλλους νὰ δικάζῃ, διάταξε τὸν γραμματικὸ του νὰ πάῃ κοντὰ τους, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸ κόψιμο καὶ τὸ μοῖρασμα τοῦ φιλονικούμενου δένδρου.

Ὅσοι βρισκόνταν στὸ δικαστήριον εὐχαριστήθηκαν καὶ θαυμάσανε μὲ τὸν ἀπλὸ καὶ λογικὸ τρόπο ποὺ ἔλυσε τὸ ζήτημα ὁ Καδῆς καὶ ἐσυμφωνῆσαν πὼς ἄλλος ἀπ' αὐτὸν τόσο σοφὸς δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο. Δὲν εἶναι μόνο δικαστῆς ἀκριβοδικαῖος, μὰ δίνει πρόθυμα καὶ συμβουλές ἀλάθευτες σ' ὅποιον τῆς ζητήσῃ, χωρὶς νὰ ξεχωρίζῃ ἂν εἶναι Μουσουλμάνος ἢ Χριστιανός.

«Ἐδῶ, ἐφένδη μου, θὰ σ' ἀφήσω. Ὅθ πάρω τὸ δεξὶ μονοπάτι νὰ πάω σ' ἕνα κήπο γιὰ δουλειὰ. Γειά σου καὶ χαρὰ σου καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχρονίξῃ».

Μένοντας ὁ Μεχμέτ μόνος καλο-

ζώγισε τὰ λόγια ποὺ ἀκούσε γιὰ τῆς σοφῆς συμβουλῆς τοῦ Καδῆ καὶ εἶδε ὀλοφάνερα πὼς ὁ Ἄλλὰχ τὸν ἐσπλαχνίστηκε καὶ τοῦστελε τὸ Γλυστρίδα νὰ ὀδηγηθῇ πὼς νὰ ἔβγαине ἀπὸ τὴ δύσκολὴ του θέση.

Τότε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, γύρισε τὸ μουλάρι του κατὰ τὸ μέρος τῆς πολιτείας καὶ τὸ ἀνάγκασε νὰ τρέξῃ ὄσο μπορούσε γιὰ νὰ τὸν πᾶῃ μὴ ὄρα ἀρχίτερα στὸ δικαστήριον.

Σὸν ἐφθασε μπρὸς σ' αὐτὸ, εἶδε μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν Καδῆ καθισμένο σταυροπόδι στὸ μιντέρι του, νὰ ἔχῃ μπροστά του ἀνοιγμένο ἕνα μεγάλο βιβλίο καὶ νὰ διαβάξῃ προσεχτικὰ.

Βλέποντας ὁμοῦ πὼς δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ μπῆ μέσα μὲ τὸ ζῶο του, ἔμεινε ἀκίνητος, μπρὸς στὸ παράθυρο, μὴ ξέροντας τί ἄλλο νὰ κάνῃ.

Ὁ Καδῆς, ποὺ ἔνοιωσε πὼς κάποιος στεκόταν ἔξω, ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι του κι' ὄμα εἶδε τὸν καθάλλῃ μὰς τὸν ρώτησε μὲ καλωσύνη:

— Ἐμένα γυρεύεις, καλέ μου ἀνθρώπε; Ἐλα μέσα.

— Ἐφένδη μου, μὰ, συχώρεσέ με ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ξεκαθαλοῦσα καὶ νὰ μπῶ νὰ σὲ προσκυνῶ, γιατί εἶμαι δεμένος νὰ μένω καθάλλῃ ἀπὸ ἕνα φρικτὸ ὄρκο καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ μοῦ δώσῃς τὴ συμβουλή σου.

Ὁ Καδῆς ἀμέσως σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ πῆγε στὸ παράθυρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σ' ἀκούω. Πῆς μου τί σοῦ συμβαίνει.

Ὁ Μεχμέτ τοῦ διηγήθηκε κλαίγοντας μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῖγμα τὸ πῶς καὶ τὸ τί εἶχε ὀρκισθεῖ καὶ γιὰ τὸ συναπάντημα καὶ τὴν ὀμιλία τοῦ Γλυστρίδα.

Ἐκείνος ἀφοῦ τὸν ἀκούσε μὲ προσοχή τὸν ξαναρώτησε:

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΠΑΝΑΓ. Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κοίταξε δόλγυρά του, άπάνω, κάτω, κι' είδε τόν κουκο του περμένον στο πάτωμα και, κοντά στον κουκο, ένα μικρό ποντικό! Παρακεί είδε άνοιχτό τό Λεξικό του— γιατί του είχαν δώσει και τὰ βιβλία του νά μελετᾷ—κι' άπάνω στο Λεξικό ξανά άλλο μικρό ποντικό, πού κοίταζε τὰ γράμματα καλά-καλά σά νάθελε νά τὰ διαβάσῃ.

— Τί έπιμελής ποντικός! ουλλογίσθηκε ο Μάριος μέ μισόκλειστα άκόμα μάτια άπ' τόν ύπνο. Μελετάει τό μάθημά του.

“Επειτα τού φάνηκε πώς έρχονταν κι' άλλοι ποντικοί, πλήθος, κι' έχωναν τίς μουρίτσες τους άνάμεσα στα φύλλα τού βιβλίου σά νάθελαν κι' αυτοί νά διαβάσουν.

Χόπ! φώναξε ο Μάριος, κι' έδωσε μιά και βρέθηκε δρθιος.

“Ο κρότος πού έκαμε μ' αυτό τό κίνημα, έτράμαξε τό ποντικάκι πού καθόταν πάνω στο Λεξικό, και πού δέν εδιάβαζε, έννοείται, παρά ροκάνιζε τὰ φύλλα και τὰ έβρισκε, στην πείνα του, νοστιμιότατα. Τόδαλε λοιπόν στα πόδια, έγινε άστραπή και χώθηκε στην καμαρούλα του, δηλαδή σέ μιά τρύπα τού τοίχου.

“Ο Μάριος ήταν καταλυπημένος από τό όνειρο πού είδε.

— Δέν πρέπει νά μάθουν οι γονείς μου πώς είμαι φυλακή, είπε μέσα του.

“Αλλά πώς νά κάμῃ για νά μή τό μάθουν; “Ο κ. Τελόριμος χωρίς άλλο θά τούς τό έγραφε.

Σκέφθηκε νά τόν προλάβῃ, νά τού γράψῃ αὐτός και νά τόν παρακαλέσῃ νά μή τό γράψῃ στον πατέρα του. “Αλλά πώς νά σταίλῃ γράμμα στον κ. έπιμελητή;

Τή στιγμή εκείνη έτριξε τό κλειδί στην κλειδαριά, ή πόρτα τής φυλακῆς του άνοιξε και μπήκε μέσα ο Μάριος πού τού έφερε νερό για νά πλυθῇ.

— Τί κακό, κύριε Μάριε, τού είπε μέ λύπη, έχ, τί κακό νάσαστε στή φυλακή! Θα λυπηθούν πολύ αν τό μάθουν εκεί-πέρα...

Τὰ μάτια τού Μαρίου έγέμισαν δάκρυα.

— Αυτό ίσα-ίσα ουλλογιζόμου κι' έγώ, είπε κλαίγοντας. Ναί, ο μπαμπάς κι' ή μαμμά θά λυπηθούν πολύ.

“Αν ήταν τρόπος, καιμένο Μάρκο, νά μή τό μάθουν...

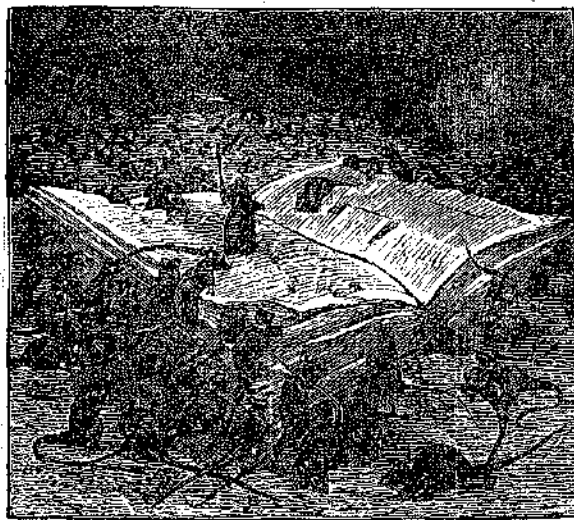
— Μακάρι! έκαμε ο ύπηρέτης κουνώντας τό κεφάλι του— μά τί τρόπος; ύπάρχει κανένας;

— Άκουσε, Μάρκο, εσύ θά μέ σώσῃς!

— Έγώ; Μά πώς μπορώ νά σάς σώσω έγώ;

— Θα σού δώσω ένα γράμμα νά τό πᾶς στον κ. έπιμελητή.

— Τί λέτε, κύριε Μάριε! Νά μου δώσετε γράμμα νά τό πάω στον κ. έπιμελητή; Μ' αυτό άπαγορεύεται αυστηρά! Θέλετε νά μέ κάμετε νά χάσω τή θέση μου; Και πώς θά ζήσω αν μέ διώξουν από τό Λύκειο;

Είδε επάνω στο Λεξικό του ένα μικρό ποντικό. (Σελ. 86, στ. α')

“Ο Μάριος δάγκασε τό χεϊλι του. Δέν τόξερε πώς ζήτησος από τό φτωχό όπηρετή και άπαγορευμένο, και βέβαια δέν ήθελε νά γίνῃ αίτία νά χάσῃ τή θέση του ο άνθρωπος. Δέν είχε νά πῇ τίποτα και στεκόταν άφωνος και λυπημένος τόσο, πού ο Μάριος τόν λυπήθηκε και είπε:

— Αν τουλάχιστο μου δίνατε γράμμα για κανέναν άλλον... κάτι μπορσος νά γίνῃ...

— Άλήθεια; έκαμε ο Μάριος ζωηρά— τό πᾶς αν σού δώσω γράμμα για κανένα φίλο μου, κανένα μαθητή;

— Έ, αυτό δέν είναι άπαγορευμένο, άποκρίθηκε ο όπηρετής. Τουλάχιστο δέν άκουσα ποτέ πώς άπαγορεύεται. Για καλό και για κακό όμως, γράψτε στο φίλο σας νά μή μέ μαρτυρήσῃ.

— Καλά, καλά, είπε ο Μάριος— θά τού γράψω νά μῆν πῇ ποίς τού πῆ-

γε τό γράμμα μου— σού τό ύποσχουμαι. Κι' άμέσως κάθησε κι' έγραφε τὰ κλόουθα:

«Αγαπητοί μου φίλοι,

»Ένας από σας νά τρέξῃ εὐθύς στον κ. Τελόριμο νά μή γράψῃ στους γονείς μου τί μου συνέβῃ. Θα λυπηθούν τόσο εκεί-πέρα αν τό μάθουν.

»Μῆν τού πῇ όμως μέ ποιόν εστείλα αυτό τό γράμμα...»

Δίπλωσε τό χαρτί κι' έγραψε άπέξω:

«Προς τόν κ. Μοντανῆν, ή τόν κ. Σαιζάνην, ή τόν κ. Δουμποδάνον. Ι. Χ.»

— Νά, Μάρκο μου, πάρ' το και τρέχα! Κι' έννοια σου, κανένας δέν θά τό μάθῃ.

“Ο Μάριος πήρε τό γράμμα, χαίρησε τό Μάριο, βγήκε, ξανακλεί-

δωσε τήν πόρτα κι' έτριξε στην αὐλή, όπου τὰ παιδιά εκείνη τήν ώρα έκαναν τό διάλειμά τους. Και καθώς κοίταζε δεξιά κι' άριστερά για νάνακαλύψῃ κανέναν άπ' τούς τρεις φίλους τού Μαρίου και νά τού πασάρῃ τό γράμμα ουλλογιζόταν: «Αυτό πού κάνω είναι παρακοή. Γιατί ο κανονισμός τού Λυκείου άπαγορεύει στους όπηρετές νά κάνουν όμιλίες μέ τούς μαθητές. “Αλλά γι' αγάπη τού καιμένου τού Μαρίου, δέν πειράζει, ως τιμωρηθώ. Φθάνει νά μή μάθουν οι δικοί του πώς είναι φυλακή και λυπηθόν...»

“Ο πρώτος πού είδε ήταν ο μικρός Σαιζάνης. Τόν πλησίασε και, περνώντας από μπροστά του, τού έβαλε μέ τρόπο στο χέρι του τό γράμμα.

“Ο Σαιζάνης ήξερε πώς τήν ύπηρεσία τής φυλακῆς τήν έκανε ο Μάριος. Κατάλαβε λοιπόν άμέσως πώς τό γράμμα ήταν από τόν φυλακισμένο φίλο του.

Τραβήχθηκε παράμερα και τό διάβασε. “Επειτα έτριξε νά βρῇ τούς άλλους δύο, για νά τούς άνακοινώσῃ τό περιεχόμενό του. Γρήγορα βρήκε τόν Δουμποδάνο. Ο Μοντανῆς όμως δέν φαινόταν πουθενά. “Ισως τήν ώρα εκείνη θά έκανε μάθημα μέ τόν προγυμναστή του.

“Ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος μίλησαν λίγη ώρα κρυφά. Στην αρχή φάνηκε πώς δέν συμφωνοσσαν— έπειτα συμφώνησαν— και βιαστικά άνέβηκαν κι' οι δύο τή σκάλα πού οδηγοςσε στο γραφείο τού κ. έπιμελητή. “Εκει ο Σαιζάνης έλαβε τό λόγο. Και μέ μεγάλη θέρημη κι' ευγνωμία πα-

ρακάλεσε τόν κ. Τελόριμο νά μή γράψῃ στον πατέρα τού Μαρίου πώς ο γιός του ήταν φυλακισμένος. “Ο έπιμελητής συκινήθηκε, βλέποντας τήν αγάπη πού είχαν μεταξύ τους τὰ καλά αυτά παιδιά, και τό ύποσχέθηκε πρόθυμα.

Πᾶει κι' αυτό! Τότε ο Σαιζάνης κι' ο Δουμποδάνος άλλαξαν ένα βλέμμα— και πάλι ο πρώτος έλαβε τό λόγο κι' άνακοίνωσε στον κ. Τελόριμο πώς οι οικογένειές τους ήταν πρόθυμες νά πληρώνουν τὰ έξοδα τού Μαρίου καπάνῃ δσον καιρό δέν θά βρισκόταν και γι' αὐτόν καμμιά όποτροφία.

Αὐτή τή φορά ο κ. Τελόριμος συκινήθηκε πάρα πολύ. “Εκαναν λοιπόν κι' αυτοί τό ίδιο πού είχε κάνει ο Μοντανῆς; Τί ευγενικά παιδιά! Τούς ευχαρίστησε, τούς συγγέρηκε, τούς έβεβαίωσε πώς στο έξής ο Μάριος θά ήταν τακτικός μαθητής τού Λυκείου, δέν τούς φανέρωσε όμως και τό μυστικό τού Μοντανῆ.

Κατευχαριστημένοι, οι δύο φίλοι γύρισαν στην αὐλή. Τώρα έπρεπε νάναγγείλουν τήν καλή είδηση στον φυλακισμένο.

Βρήκαν πάλι τό Μάρκο, κι' ο Δουμποδάνος έγραψε δύο λόγια μέ τό μολύδι σ' ένα κομμάτι χαρτί, πού πρόθυμα τό πήρε ο όπηρετής για νά τό δώσῃ στο Μάριο. Τό γραμματάκι αυτό έλεγε μόνο:

«Μέντε ήσυχος. “Ολα καλά!».

Λίγη ώρα πριν χτυπήσῃ τό κουδούνι, κατέθηκε στην αὐλή κι' ο Μοντανῆς, πού είχε τελειώσει τό μάθημά του μέ τόν προγυμναστή, “Ετριξαν άμέσως κοντά τού και τού ειπαν για τό γράμμα πού τούς έστειλε ο Μάριος και για τό καλό αποτέλεσμα πού είχε. “Επειτα ο Δουμποδάνος πρόσθεσε μέ χαρά:

— Είρεις κι' εν' άλλο. Μοντανῆ; “Ο Μάριος θά μείνῃ μαζί μας για πάντα— Κάποιος τού κάνει τὰ έξοδα.

— Ποιός; έκαμε ο Μοντανῆς κοκκινίζοντας.

— Δέν ξερούμε, άποκρίθηκε ο Σαιζάνης, ο κ. έπιμελητής δέν μᾶς είπε τόνόμά του...

“Ο Μοντανῆς συνήλθε.

— Δέν είναι ανάγκη νά ξερούμε και τόννομα, είπε. Φτάνει πού ο καλός μας φίλος θά μείνῃ στο Λύκειο νά κάμῃ τίς σπουδές του. Είναι τόσο καλό παιδί! Και πώς θά λυπούμαστε, αν άναγκαστόταν νά γυρίσῃ τώρα στην πατρίδα του και νά τόν χάσουμε!

— Θα ήταν άμαρτία νά μή σπουδάσῃ, πρόσθεσε ο Δουμποδάνος.

Και δέν ειπαν τίποτ' άλλο. “Ο Σαιζάνης όμως κι' ο Δουμποδάνος, από τό κοκκίνισμα τού Μοντανῆ, είχαν όποπιτευθῆ πώς αὐτός θά ήταν ο κάποιος πού είχε δηλώσει, πριν άπ' αὐτούς, πώς άναλαμβάνει τὰ έξοδα τού Μαρίου.

“Αυτόσο ο καλός Μάριος πήγε πάλι στή φυλακή κι' έδωσε τό γραμ-

ματάκι στον φυλακισμένο. “Ησύχασε αὐτός, παρηγορήθηκε κι' εκάθησε νά γράψῃ τήν τιμωρία του.

“Εγραψε χωρίς διακοπή, ως τήν ώρα πού ο Μάριος τού έφερε τό φαγητό του. Κι' άφου έφαγε, έξακολούθησε πάλι τό γράψιμο.

Τάπόμενα κατά τίς τέσσερις, έτριξε άλλη, μά φορά τό κλειδί στην κλειδαριά, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε στή φυλακή του ο όπηρετής εκεινος πού τόν είχε φυλακίσει χτές.

— Κύριε Καπάνῃ, τού είπε, είσαστε ελεύθερος. Σᾶς περιμένει ο κ. έπιμελητής.

“Ω, τί χαρά! “Ο Μάριος μᾶζεφε γρήγορα-γρήγορα τὰ πράγματά του, τὰ βιβλία του, τὰ χαρτιά του, κι' άκολούθησε τόν δηγγό του στο γραφείο.

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και Γ. Ζ.

“Αθας, Πόρθος, “Αραμς και “Αρατιαν

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ

Σ' όλους άρρσει ή μουσική, μ' άζει ν' αναφέρουμε έδω και μι άντελώς άπρόδλεπτη χρησιμοποίηση της θέας αυτής τέχνης.

Άλως άλλο ό Μπετόβεν όταν ανέθετε την όη Συμφωνία του δέν θά φανταζόταν ποτέ του πώς ένας Άμερικανός δδοντογιάτρος θά την χρησιμοποιούσε άντι για ναρκωτικό στους πελάτες του.

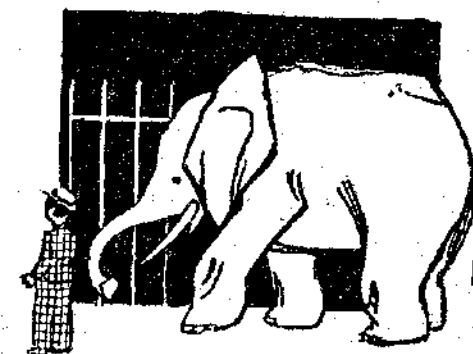
Ο δδοντογιάτρος αυτός παρατήρησε πώς ή όη Συμφωνία ναρκώνει τους πελάτες του και τους κάνει νά μην νοιώθουν τόν πόνο και έκανε δλόκληρη ανακάλυψη σχετικά με αυτή την ανακάλυψή του στο τελευταίο δδοντογιάτρικο Συνέδριο που έγινε στην πόλη Κινκινάτι.

«Όταν πρόκειται νά βγάλω ένα δόντι ή νά τδ δουλέψω με τή μηχανή σέ ευάισθητο μέρος, τή στιγμή

Άμερική και ός ζητήσουν από τόν μουσουτραφή δδοντογιάτρο νά τούς βγάλη ένα δόντι υπό τούς ήχους της όης Συμφωνίας. Τδ δικό μου κουράγια δμολογώ πώς δέν φθάνει ως εκεί.

ΚΑΠΟΙΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Οί κλέφτες που θά σάς καταγγείλω τώρα, είναι τέσσερες και άπ' αύ-

τους οί δυό έχουν τέσσερα πόδια και οί άλλοι δυό τέσσερα χέρια.

Τά πόδια του ενός είναι χοντρά, πολύ χοντρά, γιατί είναι πόδια ελέφαντα. Και ό κάτοχος τους βρίσκεται στο Παρίσι και εργάζεται σ' ένα μεγάλο ίπποδρόμιο.

Μιά μέρα ό ελέφαντας αυτός βρισκόταν στον περίβολο όπου κλείνουν τά ζώα για νά πηγαίνουν οί θεατές στα διαλείμματα και νά τά θαυμάζουν.

Ανάμεσα λοιπόν στους άλλους ήρθε κι' ένας θεατής που πλησίασε τόν ελέφαντα για νά τόν θαυμάσει από κοντά. Ο ελέφαντας του άπλωσε τήν προσοκίδα του με τήν ιδέα πώς θά τού δώση καμιά λιχουδιά. Άλλά ό κ. Κέλλερ (έτσι έλεγαν αυτόν τόν κύριο) δέν είχε επάνω του τίποτε για νά προσφέρει στον λιχουδη ελέφαντα.

τήν ευγένεια νά τού προσφέρουν. Χωρίς νά χάσομερήσή, λοιπόν καθόλου έχωσε τήν προσοκίδα στην τσέπη τού κυρίου Κέλλερ, άρπαξε τδ πορτοφόλι του και τδ κατάπιε όπως θά κατάπινε ένα μπισκότο.

Όλος ό κόσμος γέλασε πολύ με τδ παιχνίδι αυτό τού ελέφαντα, αλλά ό δυστυχισμένος κύριος Κέλλερ δέν γέλασε καθόλου γιατί μέσα στο πορτοφόλι του είχε τριακόσια φράγκα. Και δίχως άλλο θά σκέφθηκε πώς καλύτερα θά είχε κάνει αν άποφάσιζε νά δώση από πριν πενήντα λεπτά για νά πάρη λίγη ζάχαρη στον ελέφαντα.

Ο άλλος τετράποδος κλέφτης είναι ένας σκύλος. Και οί σκύλοι έχουν τήν φήμη πώς είναι ζώα «πιστά και τίμια!» Ο Τόγκο όμως, (ό κλέφτης που θναφέρουμε) είναι περισσότερο πονηρός παρά τίμιος. Είναι ένας σκύλος που ζή

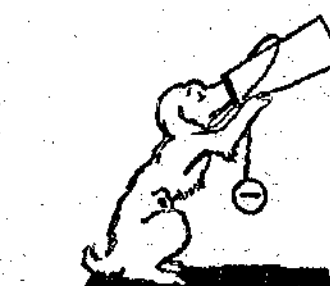
στην πόλη Άδντ της Καλιφορνίας και κάθε πρωί κάνει νωρίς τή βόλτα

του στις γειτονιές τήν ίδια ώρα που γυρίζουν και οί γαλατζές. Μόλις λοιπόν ό γαλατζές βάλει τδ δοχείο με τδ γάλα μπροστά στην πόρτα κάθε πελάτη του, ό Τόγκο με μεγάλη τέχνη βγάζει τδ καπάκι από τδ δοχείο, πίνει δλη τήν κρέμα από τδ γάλα επάνω-επάνω και μεγαλόφωνα άφήνει τδ υπόλοιπο στους πελάτες τού γαλατζά. Στο τέλος όμως, όπως κάθε κλέφτης, ανακαλύφθηκε και ό Τόγκο από τήν αστυνομία και κλείστηκε στη φυλακή.

Όσο για τούς κλέφτες με τά τέσσερα χέρια, αυτοί είναι δυό μαϊμούδες που τις συνέλαβε ή αστυνομία, όπως και τόν Τόγκο, στο Κάιρο, μέσα στο ξενοδοχείο όπου έμεναν και είχαν τδ λημέρι τους.

Για νά μην τις άδικήσουμε όμως πρέπει νά πούμε πώς οί μαϊμούδες αυτές είναι συνένοχοι και όχι οί καθαυτδ κλέφτες γιατί ή κυρία τους τις χρησιμοποιούσε για νά διασκεδάσουν μιά πλούσια Αίγυπτία ενώ αυτή στο

Αυτό τού κακοφάνηκε πολύ τού κυρίου ελέφαντα και άποφάσισε νά πάρη μόνος του αυτό που δέν είχαν

μεταξύ της έκλεβε τά κοσμημάτά της. Η αστυνομία συνέλαβε και τις μαϊμούδες και τήν κυρά τους και τις άπομόνωσε. Οί μαϊμούδες όμως ήταν βρέθηκαν μέσα σε ξένο και άγνωστο περιβάλλον άγρίψαν σε τέτοιο σημείο, άρχισαν νά τδ σπάζουν όλα και νά κτυπούνται έδω κι' εκεί, που οί αστυνομικοί στάθηκε αδύνατο νά τδ βγάλουν πέρα μαζί τους.

Αναγκάστηκαν λοιπόν και φώναξαν ένα συγγενή της κυρίας τους που τις έγνώριζε καλά και αυτός κατάρθωσε νά τις ημερέψη και νά τις πάρη μαζί του.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ

Πολλά παράξενα γίνονται στον κόσμο τώρα τελευταία. Κι' ένα από αυτά είναι: τδ βιβλίο που τραγουδάει.

Βιβλίο που τραγουδάει! θά άπορήσετε. Πώς γίνεται αυτό τδ πράγμα; Και όμως γίνεται. Είναι ένα βιβλίο γραμμένο για τά ψίδικά πουλιά. Και για νά δείξη τδ βιβλίο πώς κλαίδη κάθε πουλι που περιγράφει: σε κάθε σχετικό άρθρο, π.χ. παρουσιάζει τδ κλαΐδημά του. Π.χ. κάτω από τδ άρθρο για τδ καναρίνι είναι κολη-

μένος ένας μικρός φωνογραφικός δίσκος όπου έχει άποτυπωθή τδ κλαΐδημα τού καναρινιού.

Δέν έχετε παρά νά βάλετε τόν δίσκο στον φωνόγραφο σας για ν' ακούσετε τδ καναρινάκι νά κλαίδη γλυκά-γλυκά.

Τδ βιβλίο αυτό τδ έχουν βγάλει δυό Άγγλοι επιστήμονες οί κ. Μιχελσον και Κώχ, κι' έχει τίτλο: «Τά κλαΐδηματα τών άγρίων πουλιών», χρειάστηκαν όμως μελέτη και έργασία πολλών έτών για νά τά κάνουν τόσο τέλειο που είναι.

Ο ΑΝΑΤΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Είδες τόν Κύριο νά τόν κρεμούν άπάνω σου, Τόν ένωσες ν' άφήνη τή στερνή πνοή του, μα από τότε δέθηκες με τ' όνομα Έκεινού, πήρες από τή χάρη τή δική Του.

Σταυρός, τδ θεοο σύμβολο της Πίστης μας, μιά ίσρη συγκίνηση ή θέα του μās δίνει. Και σε λαμπρόχρύτες σαν βρισκείται εκκλήσιος και μέσα σ' ενός ζωκλήσιος τήν ερημη γαλήνη. Μα πότερο άπάνω στο φτωχό τόν τάφο τού άγνωστου στρατιώτη κι' άπ' τήν κορφή της γαλανόλευκης πώς δίνει παλμό στα στήθη κάθε Πατριώτη!

Στις τρικυμίες της ζωής είσαι ό φάρος. Παρηγορείς θυμίζοντας τά πάθη τού Χριστού. Στο νοή μας φέρνεις Έκεινον που για χάρη μας ξεκίνησε νά «άρη τόν Σταυρόν αυτού».

Μύθρον της Άνδρου
Μεγάλη Τάξις - Β' Βραβείο

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Μην νομίστε, προπαντός, πώς πρόκειται για κανένα γιατρό, ως εκεί πάνω με γυαλιά και μπαστούνι. Φαντασθήτε έναν ψηλόλιγγο άγαρμπο άσροδυναμικό —τδ λέει και τ' όνομά του Μαΐστρος— πρωτοστή φοιτητή. Είναι χωκός που τού κόλλησε ή μανία της σπουδής και άφησε τδ άλλους για νά «συνδράμη τήν επιστήμη—όπως λέει.

Τδ λοιπόν ήλθε τώρα τις εορτές —270 δραχμές εισιτήριο δευτέρας θέσεως, τιμή εδκατίας—και κούβλησε ό εύλογημένος δλόκληρη βαλίτσα με κόκαλα και κοκκαλάκια για νά διαβάση δήθεν. Μεταξύ μας όμως—μάλλον για νά έπιδειχθί.

Η μάννα του μιά προληπτική θεοφοβούμενη άπ' εκείνες τις παλιές γυναίκες σήκωσε τήν γειτονιά στο πόδι άπ' τις φωνές μάλις τδ είδε. «Όέ άπ' έδω, παιδάκι μου, φοκισμένα», φώναξε και σταυροκοπίσταν. Είδαν κι' επαθαν με χίλια βάσανα νά τή ησυχάσουν.

Τδ βράδυ σαν γύρισε ό γιατρός άπ' έξω με τδ καπέλο στο χέρι —τώρα βλέπεις κρωτόβαλο και τόν στεναχω-

ρεί—άλλο πατριώτι. Τά κόκκαλα είχαν κάνει φερέα. Φωνή στη φωνή, κακό στο κακό, χαλασρός κόσμου. Η μάννα νά μαλλιοτραβιέται πώς θά στοιχειώση τδ σπίτι, τά μικρά νά κλαίνε, νά νιαουρίζουν οί γάτες, κι' ό γιατρός νά φωνάζη κι' αυτός πιδ πολύ φοβισμένος άπ' δλους—όχι μόνον ζωντάνεψαν τά κόκκαλα—θεός φυλάξοι—άλλά που χάθηκαν και ήταν έένα.

Μέσα στο γενικό κακό φάνει ξεφηνιά ή γρηά δηροτέρα—είχε πει πώς πάει στα φούνια—και με φωνές σταυροκοπίματα και ξόρκια έξηγησε πώς πήγε αυτή—με φόβο στην ψυχή—τά κόκκαλα έτσι όπως ήταν με τήν βαλίτσα και τά πήγε στην Άγία Παρασκευή γιατί ήταν κρημα νά μείνουν άταφα.

Σειρά τού γιατρού τώρα νά μαλλιοτραβιέται και νά τρέχη νυχτιάτικα νά βρη τά κόκκαλα τού μουρουρίζοντας: «τα... τα... τα... όπισθοδρομικοί άνθρωποι τα... τα... τα...»

Όσο νά «τόχε τδ μάτι μου»—δέν θέλω νά κατηγορήσω τόν άνθρωπο—μα μού φάνηκε—σκοτεινά και όλας βλέψεις—πώς όταν γύριζε ύστερα από λίγο τδ χέρι του έφερε και βαστούσε τήν βαλίτσα νά έχει... πώς νά τδ πει—όχι και με τόση σιγουράδα.

Τρέψα στο Νερό [B]

ΑΣΤΕΙΑ ΔΙΗΓΗΣΗ

Έγνώρισα κάποιον κύριο πολύ άστειο που έχει τδ χάρισμα νά διηγείται πολύ ώρα τα ανέκδοτα.

Ακούστε τί μού διηγήθηκε ένα βράδυ για νά περάση ή ώρα.

«Σάν ήμουν μικρός ήταν στο χωριό μου ένας μανιάτης που πουλούς εικονίσματα και καζιμίες—και άπ' αυτό τομεινε τδ παρατσούκλι «καζιμίας».

Ένα μεσημέρι σαν πήγαινα σχολείο συνήντησα στο δρόμο τόν «Καζιμιά» διαλαλώντας τά δημορεμάτά του με τήν βαρειά του μανιάτικη γλώσσα:

«Καζιμίες μου εί κινένας!»

Έκείνη τή στιγμή μιά κυρούλα βγήκε άπ' τήν πόρτα τού σπιτιού και τού φώναξε αν είχε Άγιο Γιώργη. «Έχωμ, κυράμ μου, έχωμ» τής απάντησε.

Έγώ όμως παρετήρησα στο μάτσο με τις εικόνες πώς δέν είχε Άγιο Γιώργη γι' αυτόπήγα κινένα νά δώ τί δά γινόταν.

Ο Καζιμίας άντι για Άγιο Γιώργη έδωσε στην κυρούλα—που ήταν άγρομάματη—Άγιο Δημήτρη.

Η άγρομάματη κυρούλα ξεχώρισε μόνο ότι ό Άγιος Γιώργη έχει έσπρο άλογο ενώ ό Άγιος Δημήτρης κόκκινο.

—Μά αυτός, Καζιμιά, είναι Άγιος Δημήτρης.

—Χαιμ που ντδ ξένους κυράμ; τής λέει με πονηριά.

—Μά ό Άγιος Γιώργη έχει άσπρο άλογο ενώ αυτός έχει κόκκινο.

Και έφερε τί της απάντησεν:

—Έμ μπόσο γκαρό ήθελες νάχη τάνσπρο; τού ψόφινος τάνσπρο και μπειρες κόκκινο.

Και ή καυμένη γηρούλα τδ πιστεύει.

ΣΚΛΗΡΟΤΗΣ

Βαδίζω στο μεγάλο δρόμο βιαστικός. Η κίνηση άρκετά ζωρή. Μέσα στο πλήθος νά και μιά ζητιάνη ζωρομένη, κουρολού, άξιολύπητη. Με κόπο κατορθώνει νά ξεμυλξίη από τόν κόσμο και τρέχει κάπου νά σταθή. Κάποια γωνιά πιδ πέρα φιλοξενεί στο τέλος τή θλίβερή της ύπαρξη.

Προχωρώ, φτάνω κοντά στη ζητιάνη. Άκούω τή μισοσβυσμένη παρακαλεστική της φωνή, βλέπω τδ γέρικο χέρι της ν' άπλώνεται ίκετευτικά προς τούς διαβάτες, συγνινούμαι, δέν άντέχω—τὴν έλέω. Υπάρχουν πολλοί δυστυχισμένοι, σκέπτομαι, στον κόσμο, πολλά ζωντανά έρείπια.

Προχωρώ και πάλι, άπομακρύνομαι λίγο άπ' τή ζητιάνη. Όταν έξαφνα άκωφο συγκεχυμένο θόρυβο, πιδ δυνατό άπ' αυτόν που έκανε τριγύρω τδ πο-λύάσχολο πλήθος, στον δίποιο έδηλα διακρίνονταν φωνές παιδιών άποδοκμαστικές. Γυρνάω πίσω και—τι νά δώ—πένε' έξη αλητόκαιδα, μαξιμένα γύρω στη γηιά, άσχαλούνταν θαυροβόδια με τδ νά τήν περάζουν και νά τήν περιγελοδν άνανδρα. Έφφίξα. Μά βολέσκουνται, θεέ μου, και σήμερα τόσο σκληρές, τόσο πεπρωμένες άνθρωπινες καρδιές που, όχι μόνο δέ συμπονούν, μάντεχουν και νά βασανίζουν τούς άπόκληρους της μοίρας; Ρίχνεται αλήθεια νά υπάρχη τόση σκληρότητα στον κόσμο;

Κυβλαγρος τού Σόμπαντος [B]

ΑΥΠΗ

— Ε, μαμάκα : Θά ξηπνήσωμα μιά φορά μονάχα και θάβρω δ θεός Κώστα :

— Ναι χουσό μου. Αύριο πρωί-πρωί, θά μᾶς τόν φέρη τὸ καλὸ μας βαπόρι. Αχ, αὐτὸ τὸ αὐριό ! Τί σκληρὴ λέξη, πού βρίζεται στὴν ἄκρη μᾶς ἀτέλειωτης στροφᾶς. Ἔτσι τοῦλάχιστο φαντάζεται ὁ Ντόντης, πού ἀγαπᾷ τὰ παιχιδία και τίς λιχουδιές σχεδὸν ὅσο και τὸ θεό του.

Μὰ νὰ ! Μόλις ξημέρωσε τὸ βαπόρι σφυρίζει. Ὅλοι περνοῦνται σὲ ἀκουσμα τῆς φωνῆς του. Ἀπὸ τοὺς πρώτους κι' ὁ Ντόντης.

— Μαμά ! Σήμερα εἶναι τὸ αὐριό ;
— Ναι, παιδί μου ἀπαντᾷ ἡ μαμά χαμογελῶντας. Μὰ κάμε γρήγορα νὰ πάμε στή προκυμλία.

Τὶ χαρούμενος ὁ γυρισμός σὲ σπιτί μὲ τὸ θεό Κώστα, εὐθυμὸν και χαρούμενον ἀν πάντα και τίς βαλίτσες μαζί. Ἐκεῖ πέφτουν ἄθελα οἱ ματιές του Ντόντη. Ἄ, ἤθερε, σὲ ποιὸν εἶναι τὰ ὄνειρα του παιχιδία.

Ὁ θεός μαντεύει τὸν κόθο του.

— Ν' ἀνοίξουμε τίς βαλίτσες, Ντόντη ;

— Αχ ! ναι, θεε μου χουσό.

— Καλά μὰ θὰ κλείσεις τὰ μάτια και δὲν θὰ τάνοιξης παρὰ ὅταν σοῦ πῶ.

Θέ μου ! πῶς ἀγεῖ ὁ θεός νὰ μιλῆσθ ! Μὴν ἔχασε τὸ κλειδί ! Ὅχι, τὰ κούβι πού μπήκε στὴν κλειδαριά. Μὴν ἔχασε τὰ πακέτα ; Τὸν ἀκούει πού φαχουλαεῖ, μετροῦ.

— Ἐλα, κοίτα. Ὅλα δικὰ σου.

Τὸ παιδί ὄσπισε. Ὅλα αὐτὰ τὰ πακέτα δικὰ του ; Κι' οἱ σοκολάτες κι' οἱ καραφέλες, κι' ὁ σιδηρόδρομος μὲ τὰ βαγόνια δια ἀκίνητα σὲ μιά γραμμῆ : τὸ ἀεροπλάνο πού εἶναι ἔτοιμο θάρρει νὰνεβῆ σὲ τὰβάνι και—τί ἄλλο ; Ἡ εἰσοδος τῆς μμμιάς διέκοψε τὴν ἀπόλαυσθ.

— Ὅλα του Ντόντη, Κώστα ; Ἄ ! μὰ τὸν παραχαϊδεύεις.

— Δὲν πειράζει. Εἶναι καλὸ παιδί.

— Ε, Ντόντη ;

— Ἀφοῦ τὸ λέτε, θεε. Νὰ τὰ κουρνεύσουμε νὸ ἀεροπλάνο και τὸ σιδηρόδρομο ;

— Ἄ, ὄχι ! πετάγεται ἡ μαμά. Αὐτὰ θὰ τὰ πάσης μεθάφρω, Ντόντη, πού εἶναι Πρωτοχρονιά. Δὲ θὰ τὰ παίξῃς σήμερα.

— Ἐλα, μαμάκα. Μιά στιγμὸύλα μονάχα.

— Ὅχι παιδάκι μου. Μεθαύριο θά ναι ὅλα δικὰ σου, μαζί μ' αὐτὰ πού θά φέρῃ ὁ Ἅγιος Βασίλης.

— Καλά, μαμά.

Τὸ παιδί σκύβει τὸ κεφάλι και περιμένει μ' ἐκκαρτέρησθ πάλι τὸ αὐριό, κι' ἔνα δεύτερο αὐριό, τὸ αὐριό τῆς μεγάλης χαρᾶς. Μὰ ἤθερε κριν τὸ αὐριό τῆς λύπης.

— Ἐνα γλῶσσουμα στή σκάλα, μὰ δ' ἐξάρθρωσθ του ποδιού, κι' ἡ ἠλιωπάτισθ Πρωτοχρονιά πού ξημέρωσε, βρήκε τὸ Ντόντη καρφωμένο σσοῦ πόνο τὸ κρεββάτι.

Χλωμὸ τὸ παιδί κοιμάται ἀλαφρομένο πιά, μὰ κουρασμένο. Γύρω τὰ παιχιδία ἀμέρησε. Κι' ὁ σιδηρόδρομος μὲ τὰ βαγόνια δια στή γραμμῆ και τὸ ἀεροπλάνο πού εἶναι ἔτοιμο νὰ πετάξῃ θάρρει, και τὸ ἀυτοκίνητο μὲ τοὺς φάρους ἀναμμένους ἀκόμα, κι' ὁ παλιότσος πού γελᾷ καρμικά, κι' οἱ μολυβένιοι στρατιῶτες, ἔτοιμοι νὰ μποῦν σὲ παράταξθ μάχης.

Κι' ἡ μανούλα, ἀνήσυχθ σκύβει πᾶνο σὲ χλωμὸ πρόσωπο του παιδιού τῆς π' ἀνοίγει τὰ μάτια. Τὴν κοιτάει, ρίχνει τὸ βλέμμα σὲ ἀσπριασμένα γόφω παιχιδία. Χαμογελά κουρασμένα.

— Τάφρωε ὁ Ἅγθ Βασίλης, μαμά ;
— Αχ ! ἡ κουρασμένη φωνή και τὸ μαρμαμένο χαμόγελο στήσχωμα χεῖλη του παιδιού, ἀν μαγαίρι καρφώνουν τῆς δύστευχῆς μανούλας τὴν καρδιά. Μὰ γελᾷ, καθὼς ἀπαντᾷ.

— Ναι, παιδί μου. Νὰ τὰ κουρνεύσουμε ; Θέλεις ;
— Ὅχι μαμά. Θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Ξαφνα στήν τὴσθ ἡσυχία, ἦχος μακρι του βιολιού ἀκούστηκε. Τὸ τραγοῦδι στήν ἀρχὴ σιγανό, παρακλητικό, σιγά-σιγά, γινόντανε πὸ γλυκὸ πὸ μαγευτικό, και σκόρπισε στὴν ψυχὴ του μὸ γλυκεῖα μελαγχολία. Ἐνας τελευταίος ἦχος ἀκούστηκε και τὸ τραγοῦδι ἔσβησε.

Πάλι ἡσυχία ἀπλώθηκε παντού.

Καθόμωνα μαγευμένη, τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλά ἔστειλε τίς ἀκτίες του στή γῆ κι' ἐγὼ σιγά-σιγά σηκώθηκα νὰ μῶ μὲσα. Ἡ ὄρα ἦταν περασμένη.

Παρθώ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

Κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ μητέρα ἀφήνει τὰ δικὰ τῆς νὰ κρέχουν βρόσες ἀκράτητες. Ὁ πόνος μὲσα τῆς θεοεύει. Νοιώθει τὴσθ λύπθ γιατί δὲν ἄφησε τάγοι τῆς, νὰπολαύσῃ τὴν ὄρα τῆς χαρᾶς του.

Δόλυ [B]

ἨΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 12 ἑβδὸς Ἐβρηπίδου τῆν 2 Φεβρουαρίου 1937

Τὶ ἄρα τὸ σημερινὸ δωδεκαεπίδιο ! Ἐκτός ἀπὸ τὴν τακτικὴν βλθ—ποστορηματα, Ἐπιστολὴ, ποίημα κτλ.—ἔχει και μιά χαριτωμένη Λαϊκὴ Ἱστορία τοῦ κ. Σαφερλή, και ὁραϊκάτα Νέα και Περιεργα, και διπλὴ Σελίθα Συνεργασίας, και ἐννιά τὸ ὅλον εἰκόνας ! Νᾶ, τέτοια φυλλάδια θά ἔχετε μὰ φορὰ τὸ μῆνα, ἀν ἐσπαθώνετε. Γιατί καθὼς ἄς εἶπα και ὡς εἰρήνηκα, αὐτὸ μόνο ἀπὸ ὅς ἐξαρτάται.

Ἄγνάθθ, ἀπὸ τὸ Μπαρὶ μὸν ἔστειλαν τὸ βραδύ σου. Ὅχι ὥμως τὸν ἔτοιμο πού περιμένεις, ἀλλὰ ἔνα μεγάλο, ἰταλικὸ, εἰκονογραφημένο βιβλίο, πού κι' αὐτὸ εἰπέω θά σ' εὐχαριστήσῃ. Δὲν ἔξρω μάχιστα γιατί τὸ ἔστειλαν σὲ μένα, ἐνὸς τοῦς εἶχα γράφει τὴ διδουνοθ σου, νὰ σοῦ τὸ στείλουν ἀπευθεῖα. Ὅπως εἶπες, ἔλα ἡ σταιλε νὰ τὸ πάρῃς, ἐκτός ἀν προτιμᾷς νὰ τὸ λάβῃς ταχυδρομικῶς και αὐστηρῶς, και τότε πρέπει νὰ πληρώσῃς τὰ τέλη, ρ. 16.

Ὁ κ. Γρ.—Σενοπόουλθ (Φαίδων) εὐχαριστεῖ ἀπ' τὴν καρδιά του τὰ Διαπασόπουλα και τίς Διαπασοπούλας πού θυμῆθκαν νὰ τὰ στείλουν εἰχὲς γὰ τὴν ὀνομαστικὴν του γιορτῆ, μὲ γράμματα, κάρτες και τηλεγραφήματα. Ἀυτᾶται μόνο πού δὲν μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ και ἰδιαίτερω τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ, γιατί εἶναι πολλὰ, και πού νὰ βρῆ καιρὸ νὰ γράψῃ τὸς κάρτες !

Εἶσαι δικαιολογημένη, Σιάν-Φέυ, ἀφοῦ πᾶς στήν Ἐκτῆ Γυμνασίου κι' ἔχεις τὸςα τακτικὰ και ἔκτακτα μαθητῆματα. Καταλαβαίνω πού καλὰ πᾶς στανία θά σοῦ μὲν ὄρα κενθ. Τὸ περιστατικὸ πού μῶδ διηγεῖσαι εἶναι βέβαια διαόρροτο, δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ σὲ στενοχωρήσῃ τόσο πολὸ. Νὰ φύγῃς στή μέση τὸ μαθητῆματος, και νὰ γυρίσῃς σὲ σπιτί γὰ νὰ κλείσῃς, μὸς φάνηκε κάπως ὑπερβολικὸ. Ἀλήθεια, ἔξρω κι' ἄλλα κορίτσια πού ἔχουν ἔτσι εἰκόλα τὰ κλάμματα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ. Καὶ τὰ θάρρα, ἔξρεις, ἔχουν τὴν ἀξία τους, και δὲν πρέπει νὰ τὰ σπαταλῆς κανεὶς σὲ μικρὰ, γιατί σὲ μιά περίπτωση, πού θά χρειάζονται πραγματικῶς, δὲν ἔχουν ἴσως τὴ δύναμθ νὰκακοφύξουν και νὰ παρηγορῶν.

Ὅχι, Πόλις τῶν Ὀρειῶν, ἐγὼ δὲν ἔκαμα λάθος. Τὸ ταχυδρομικὸ ἔκαμα και μὸς ἐπέστρεψε τὰ φυλλάδια πού εἶχα στείλει, πούλ ἔκαίρω, στήν Β. Α. Κ. Τῆς τῆς ἔκαίρωται ὅμως κι' εἰπέω νὰ τὰ ἔλαβῃς. Γὰ τὴν «ἠθοποιά» σὲ Ἀρχαὸ θεάτρο δὲν ἔξρωμε πολλὰ πράγματα. Ἦταν μεγαλύτεροι οἱ ἀρχαὸ «θοκορταί» ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἠθοποιούς ; Κι' ἔδιναν περισσότερη συγκίνησθ, μὲ τοὺς καθῶρους και τὰ προσωπικὰ τους ; Ζητήματα ! Ὅσο ὅμως γὰ τὸ «κοινωνικὸ διακόσμιο», δὲν εἶναι ἔρημα : Τὸ σημερινὸ θεάτρο, μὲ τὰ τέλεια τεχνικὰ του μέσα, ἔξπρωτῆ πολλὸ τὸ ἀρχαὸ. Καθὼς ἔξρεις, οἱ παραστάσεις τότε γίνονταν ἡμέρα, σὲ ὕπαιθρο, και τὴ στοιχειώθθ σκηνογραφία τῆ συμπλήρωσε τὸ φυσικὸ τοπικὸ δόλωμα. Πρωτόγως ἔκλεισε ἦταν κι' οἱ «μηχανές» γὰ τίς ὑπερφυσικῆς ἐμφανίσεις. Σήμερα οἱ παραστάσεις γίνονται βράδυ. Ὁ τεχνικὸς φωτισμός μπορεῖ νὰκαταρροτῆσθ πιστάκατα κάθε ὄρα τῆς ἡμέρας και τῆς νύχτας—αἰγῆ, δελνίδι, ὄρα, ἠλόφωτο, φεγγαρόφωτο, ἀστροφωγία. Κι' ἡ σκηνογραφία—ζωγραφικὴ ἢ πλαστικὴ—μὲ δίνει ὅλη τὴν

ἐντύπωσθ τοῦ πραγματικῶ, εἴτε ἑωτερικὸ και παριστάνει, εἴτε ἐξωτερικὸ—κάμαρα, πρόσφη, τοιστό, θρόμο, πλατεία, λιμάνι και καθέξῃ. Φαντάζομαι πᾶς ἀν ἔνα—ζωῖας ὁ Σοφοκλῆς κι' ἔβλεπε τὸν «Ὀιδίποδά» του σὲ Βουλκικὸ θεάτρο, δὲν θά ἐπίστευε τὰ μάτια του.

Μὰ ἦταν καρφῆ, Ἠλιοπερίλυθθ, νὰφύγῃς τὴν νύκτοη καιτὸ μέρος και νὰ κάμῃς «ἐπίστωμα πιά τῆ γνώριμιά σου μαζί μου». Καίρω γι' αὐτὸ ἐξχωριστὰ, ἀφοῦ εἶσαι και κέρη ἐνός παλιού και τόσο ἀγαπημένου μου φίλου. Γράφεις πούλ καλὰ γὰ μαθητῆ τῆς Ἐκτῆ τοῦ Δημοτικῶ και μὴ διστάξῃς νὰ μὸς γράψῃς συχνὰ. Πολὸ σ' εὐχαριστῶ και γὰ τὸ ἐσπαθώμα. Ἐσπαθώκα τὸ φυλλάδι

«Οκτωβρίου» (και όχι «Οκτωβρίου») της **Εξουχίας**. Πολύ συνειδημένο το θέμα. Η εκτέλεσή δεν παρουσιάζει τίποτα το εξαιρετικό. — «Η τούρτα» της **Παγκ. των Αδελφών**. Άπιθανο. Μεγάλη Τρίτη ούτε ατλάται ούτε τρώγεται τούρτα σε κανένα σπίτι, ούτε φυλάγεται να φάγωθ' τη Μεγάλη Πέμπτη. Ασφαλώς τα παιδιά θα άπρεπε να συγκατήσουν την λαμπρότητα τους ως την Δευτέρα και να μην δικαιοδοτή καν να κάνουν «συμπόσιο» την ημέρα των Παθών του Χριστού μας, ακόμη δε λιγότερο να περιγράφουν το καθήκον τους αυτό. «Η δικαιοσύνη το θέλει» της **Ανατολίτισσας**. Η μετάφρασή άστραφει πολύ. — «Τό πετρικό σπιτάκι» της **Κάλα-Κάλα**. Και αυτό το πετράκι άπως και το άλλα χαριτωμένο, παιδικό, απλόστατο και πολύ πετυχημένο στο μεταφρασθ. Στο μέτρο όμως και στην δημοκρατικότητα άστραφει τόσο πολύ που είναι άδύνατο να δημοσιευθ. «As διαβάζω ή Κ. Κ. τη Μικρή Χειρουργική που δημοσιεύθηκε στην τόμο του 1936 για να μάθω μερικούς στοιχειώδεις κανόνες, γιατί με μεγάλη μου λύπη της απορρίπτω τα όρατα της ποιημάτων. Η άς μου μεταφράζει κ' άς μου στέλνει πρά. — Θα άεγκολούθησω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν άγνωρίζεται, ούτε αναμένεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, άρ. 10. — Τα άγνωρίζονται ή αναμενόμενα ίσχύουν άς την 3η Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγρία, και άρα άπό Κ. άς κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: 'Επιμονόν Πλάσμα, ά. (ΘΜ). Μπέττυ, κ. (ΕΑ). 'Ιπλότης Λικάριος, ά. (Ω = ?) Κορυφαϊκό Διαβολάκι, ά. (ΠΑ). Χούση 'Ελλάς, κ. (ΧΣ). 'Υακινθίς, κ. (Χ. . .) 'Εκαλιωτάκι, ά. (ΒΠ). 'Υπεραστίατης, ά. (+). 'Αλάνθαστος, ά. (ΝΑ). Ταπεινό Κυνλάμινο, κ. (. . .). Πολυμήχανος Κορφαίτης, ά. (ένας). Κόκκινη Γατούλα, κ. (ΤΓ). 'Ομίχλη, κ. (.)

'Ανεκδέσεις Ψευδώνυμων: 'Ιωνία, κ. Διώνη, κ. 'Αγνό Μενεξεδάκι, κ. Στέφανος της Δόξης, ά. Βασιλεύς του Χιούμορ, ά. Σανθή 'Ελληνοπούλα, κ. Μελαχροινή Κατάσκοπος, κ. 'Ελγα, κ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: 'Ιουστινιανόν (έλαδα, εδχαριστώ, έστειλα και 9 τετραδιά) **Κυκλαμιάν** (περαστικά, έξετέλεισα, έλαδα και τις 'Ασκήσεις) **'Ασημένιον Πρίγκιπα** (αυτό, καθώς θά είδες, σου ανέφερα, γιατί το πρώτο δέν ήταν ελαδάρο) **Κυψελιωτάκι** (τίς έλαδα, μά να μου γράφης και κανένα μεγαλύτερο γράμμα) **Μύρρον 'Αλόην** (το βιβλίο σου θναγγεληθ' το ποίημά σου θα δημοσιευθ' το διήγημα όμως δέν δημοσιευμα πιά: το έχω φυλαγμένο, να το δημοσιεύσω σε κανένα ζωδεκασέλιδο—δέν εύκαιρό, δυστυχώς, να φάξω—ή δέν το βρήκα κατάλληλο) **Μύρρον 'Ανθοτάλιδα** (χαίρω πολύ για τη γνωριμία, ναί, να μου γράφης συχνά και να μου στέλνης καρδιά για τη Σελίδα, κεί: θά έχης στο αίμα σου άφοδ είσαι έγγονή τού άξίχαστου Φαιδρού **'Αδάμαντος**. Χαιρετισμούς στη μαμά, την παλαιά μου φίλη) **Σγουρό** (θα είδες την έγκριση, χαίρω πολύ, τώρα μπορείς να μου γράφης τακτικά. Το γράμμα σου, με τις εξηγήσεις που μου δίνει, με ήσυχασε) **Κορήτων Κ.** (διαβέβω τις εδχαριστίες σου στο άνόνομο Διαπλασόπουλο που σ' ανέγραφε, και σ' εδχαριστώ που θα δείξης και σε μένα την εδγνωμοσύνη σου για τη φροντίδα, φρονιζόντας διά τη διάδοσή μου) **Μαρίαν Παγαγιώταρον** (έλαδα τη λύση σου, όρθή είναι, άλλα λάδις

μονωμένες, σε κανό χαρτί, δέν άφραδόν, νάγορας, χαρτί λώσεων και να στέλνης πολλές, κατά τους όρους που βλάπεις στην προκήρυξη του Ιου φυλλαδίου) έτσι μόνο θα λάδης μέρος στον Διαγωνισμό Δόσεων, όπου μπορεί και να βραβευθής) **Νέγγρον** (χαρτί λώσεων έστειλα άν στην έγκριση, κοντά στο ψευδώνυμο, έχη ά., το **Κυψελιωτάκι** είναι άγρό: άν έχη κ., είναι κορίτσι) δέν το ήξερες αυτό το . . . μυστικό;) **'Ολιαν Μαρίνου** (έστειλα και το 3ο, τα έχεις τώρα όλα τακτικά;) **Είση-νικόν** (έλαδα τις 16 άρ. κ' εδχαριστώ φίλησ μου την αδελφούλα) **'Αεροσυλλέκτην** (ως δένα δραχμές, άμα το παρόν είναι μεγαλύτερο, συμφάρι: να στέλνης επιταγή και να γράφης στο άπόκομμα την παραγγελία, άν δέν θέλης να κάμης και γράμμα) **Τζένου** (εδχαριστώ πολύ και για το νέο έσοπάθωμά: χάρω που μάγνησος κ' ή εδδελφή σου δέν θα μου γράφη; **Αόλυ, Κεφαλλωνικοσταόλιαν** κτλ. κτλ. **Είς όσας επιστολάς έλαδα μετά την 30 'Ιανουαρίου θάπανήσασ στο έρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 28ου Διαγωνισμού Δόσεων. Αι λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι της 6 'Απριλίου.

100. Συλλαβόγρηφος
Χρήσιμα όυκτό άν πίσω
Και σά δύο το κομμάτιάσω.
Σύνδεσμο θά κάμω πρώτα
'Υποδεικτό,
Κάτωκο έπειτα μιάς χώρας
Στό 'Ελληνικό.

101. Μεταγραμματισμός
'Ητανε πάντα της προήφανη,
Της όρσος στον πόλεμο να τρέχη
Καβάλλα. . . Μα σάς λέω ελιμηνό,
Πώς το λαμό της θά την άφρινα να έχη,
'Αν ήξερα πως τόσο πιά πολύ,
Μ' άλλο λαμό, θά σήκωνε
Την κούφια της την κεφαλή.

102. Αναγραμματισμός
Ποιά είν' ή εύτυχισμένη πόλη
Πού μέσα σκόνομά της κλείνει
Λουλούδια, μαντζέδες; . . . Όλοι
Την έξερουν, αιώνια θά μείνη!

103. Αίνιγμα
Παράδεισο, μά είναι ή άλήθεια
—'Εγώ ποτέ δέν λέω παραμύθια—
Αϊούπιος θεός το άρσενικό μου
Και χρονική μονάς το θηλυκό μου.

104. Κρηνημένον και άντεστραμμένον Κυβόλερον
1.—'Αδύμ, σάν ήσουν στον Παράδεισο
2.—'Επάνω, ίσως άν δέν είχες σφάλει
3.—Μέσα στα άνθη και σταόφοματά
4.—'Εκεί θά ξαναγύριζες και πάλι.

—Καλά, αυτά τί μ' ενδιαφέρουνε
'Εμένα; ίσως, λυπη μου, θά πής.
Μά μέσα τους άντεστραμμένες λέξεις.
Κυβόλεξο να κάμης, θενά βρής.

105. Διπλό Κεφάλι
δρος, πάρος, 'Ιος, όρος, έτος, όμάς,
ός, τόνος άθρα.
Είς τας λέξεις αυτές να προστεθ' άπό
έν γράμμα ως κεφαλή και να σχημα-
τισθούν άλλα τόσα λέξεις, το αρχικά
των όποιων νάποτελούν άρχαιον ιστο-
ρικόν.

106. Διπλή 'Αεροσταγίς
Τά δύο πρώτα γράμματα των κάτω-
θι ζητούμένων λέξων άποτελούν κατά
σειράν άρχαιον γνωμικόν:
1, Μούση 2, Μυθικός κύων 3, Πε-
ρίφημος γάλλος μυθιοτοριογράφος 4,
Δεύτερος παρακαίμενος του όρθ' 5,

Πλασίον 6, Καρπός έξωπικός 7, Πό-
λις της 'Ισπανίας 8, 'Αρχαίος τραγί-
κός ποιητής.

107. Γρίφος
+ + καρ καρ
+ χε Ρ δει καρ
+ + καρ καρ
+ + καρ καρ

(*Όλοι αι άνωτέρω 'Ασκήσεις εδχέθησαν
έν της βραβευθίστος εις το Πένταθλον Σχολο-
γής του ΜΥΡΟΥ ΤΗΣ 'ΑΝΑΡΟΥ).

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φέλλ. 47

541. Αίσωκος (Αίσω, Κώς).—552. Θό-
ρα-λόρα.—543. Το άλάτι.
544. ΨΙΤΤΑΚΟΣ 545. ΒΟΥ-
Υ ΕΙ ΔΑΠΕΣΤΗ
Λ Μ Ν (ούτος, δε-
Α Ω τός, δάσος,
Ο Α Π άσματος, Πά-
Σ Ε Ν Ε Γ Α Δ Η Η δουα; 'Ε-
Ε Υ Σ δσοσα, Σού-
Ι Ν Α δα, κάπης,
Ρ Ι 'Ηβη).—546
Η Α —547. 1. Σά-
Ν Σ μος, σόκ-
κος, λάκος, λύκος, λεικός, Δευκός. 2.
Μήλος, μόλος, μόνος, κόνος, κόκος,
πάτος, Πάτρος. — 548. 'ΑΝΑΚΡΕΩΝ-
ΠΟΛΥΒΙΟΣ ('Αρβύ, Ν'Οβη, Αδδός,
Καΰσων, ΡεΒένκα, 'Ελλίκων, 'Ομ'Ος,
ΝίΣυρος).—549. 'Αρχία μήτηρ πάσης
κακίας.—550. Τα έν οίκω μη έν δήμω
(τά έν οι, κόρη, έν δει μο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—120]
Μεγάλη χαρά θά μου προέξοσος ή
άλληλογραφία με Διαπλασόπουλα—
16 χρονών. Γράφατε πρώτοι: Νίτσαν 'Αν-
τωνιάδου, Μυτιλήνην. **Αϊδή Γιολάντα**

[ΑΖ'—121]
Κοκκινόπιπρο, σου άξίζει ένα μεγάλο
μπράβο, που κατάλαβες επί τέλους
ποιά είμαι. Μπράβο, Γιαννάκη. . .
Σιάν-Βιη

[ΑΖ'—122]
Δέν φοβούμθα κανέναν, θά μάς φοβή-
θεϊτε όλοι, κ' όποιος θά το άρνηθθ'
άς μάς συνηθθ'.
Οί Δέο

[ΑΖ'—123]
Σανθή 'Υρασιπούλα, γιατί δέν άνταπο-
δίδεις τετραδιάς; Σαρπηδόνα, σ' εδ-
χαριστώ. Παρμάνι. **'Αγνό Μενεξεδάκι**

[ΑΖ'—124]
Τάνταλος=1. Κάρμας. Μα για το ψευ-
δώνυμο. **Σαρθός Νάναρχος**

[ΑΖ'—125]
Όλους τους εδχρήθεντας επί τη έορτή
μου εδχαριστώ θερμώς. ΠΑΙΧΝΙΑΙΑ-
ΡΑ, γιατί δέν άπαντάς; ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΟΠΟΥΛΑ,
εσύρετα ότι άλληλογραφές; (Α/σις: Νικ.
Κομώτων, 'Αναγούριαν Σχολήν, Σπέτσας).
Εσύρετα ότι άπεχώρησα της Τριανθρίας II;
Εσύρετα ότι δέν ενδιαφέρουμαι άν με απο-
καλύφεις; Εσύρετα ότι θά αποχωρήσω της
κινήσεως επί μικρόν χρονικόν διάστημα;
ΤΕΔΟΣ ΤΕΔΕΙΩΣΕ ή ΑΤΕΑΕΙΩΤΟΣ έρω-
τηματικών άγγελία μου.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΖ'—126]
Κοκκινόπιπρο=Μάνεσης. 'Αρχικατά-
σκοπος 22=Παγανόπουλος. Δέν είμαι,
όδτα ήμουν 'Όλομπιου; (Διάπλ. Βεβαίότατα).
'Ομίχλη